BYGGNADS-
DEPARTEMENTET
Ank. 20 JAN. 1939
Dnr. d.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer I

Januari 1939.

EN APPELL TILL I.A.A:s SEKTIONER.

IAA:s sekretariat har nu, i enlighet med det beslut som fattades på den ordinarie kongressen i Paris i slutet av förra året, förlagts till Stockholm, Sverge.

Det nya sekretariatet har fullt klart för sig det väldiga arbete det har sig förelagt, men skall söka att utföra detsamma efter bästa förmåga. Detta särskilt under medvetande av den absoluta nödvändigheten att arbetarklassen i alla länder organiserar sig anarkosyndikalistiskt, organiserar sig för seger, för den världsbefriande sociala revolutionen.

Världen skakas nu av våldsamma krigiska uppgörelser, massor av människor mördas, under de väldiga sammandrabbningarna, och det ser ut som om ett nytt världskrig är färdigt att bryta ut, detta som en klar konsekvens av kapitalismens imperialistiska konkurenskamp om råvaror och inflytande på världsmarknaden. Kapitalismen söker även-ledes med hjälp av nazism och fascism krossa arbetarrörelsen och förinta allt fritt tänkande. Vem skall segra i denna väldiga kamp mellan klasserna? Det är dagens stora fråga. Arbetarklassen måste energiskt giva svaret genom en obrottslig solidarisk sammanhållning och en oförskräckt kamp. Endast den linjen för till seger, och vi skola till slut segra trots kapitalismens våldsamma motstånd, skändliga metoder och rövarmoral.

Den förnämsta uppgiften för i dag är att med all kraft stödja det hjältemodigt kämpande spanska folket. Alla länders arbetare måste med energi gå in därför. Men det är inte nog med enbart ekono-

misk hjälp, genom sändandet av kläder, matvaror och dyligt, hur nödvändigt detta än är. Länge nog har den direkta handlingen fattats, handlingen med uppgift att krossa den skändliga noninterventionspolitiken, samt handling genom blockad och bojkott mot de fascistiska mördarstaterna. Fascismen måste dö för att mänskligheten skall få leva.

Att gå i spetsen för denna kamp, att med energi söka draga klasskamraterna med sig måste vara den anarkosyndikalistiska världsrörelsens förnämsta uppgift just nu. Låt oss överallt med kraft gå in därför.

Vad det gäller den organisatoriska anslutningen till IAA bör mera än hittills kunna göras inom skilda världsdelar. Stora svårigheter ha visserligen uppstornat sig men svårigheterna äro till för att övervinnas. Och vi kunna övervinna dem om vi endast vilja. Och varför skola vi inte vilja?

Det nya sekretariatet har särskilt sina ögon riktade på Amerika. Allt för länge har IAA som helhet försuttit de stora möjligheter som finnes för vår rörelse inom denna världsdel. Väl arbeta kamraterna med liv och intresse inom IAA:s syd-amerikanska sektioner, i Argentina, Uruguay och Chile men mer kan säkerligen göras för rörelsens utbredning inom andra syd-amerikanska stater om kamraterna där nere erhålla större stöd av IAA som helhet. Den kontinental-amerikanska federationen måste reorganiseras, komma i aktivt arbete. En gemensam konferens för sektionerna därstädes vore kanske nu på sin plats. Detta för att stärka och utveckla den Kontinental-Amerikanska Federationen.

I Mexico, Central-Amerika, är vår rörelse delvis sönderslagen på grund av politikernas intriger. Men massor av kamrater finnes därstädes som fortsätta kampen för våra idéer. Vi äro övertygade om att dessa skola lyckas att åter rycka upp rörelsen, konsolidera densamma och åter knyta organisatoriska förbindelser med I.A.A. Personliga förbindelser med Mexico ha vi men vi vänta även på organisatoriska. En gemensam konferens i Mexico för de kämpande kamraterna därstädes vore nu på sin plats, med syftet att reorganisera den anarkosyndikalistiska rörelsen i Mexico.

Rörelsen i Förenta Staterna är ett annat problem. En del

smärre grupper här och var står i förbindelse med IAA, men det är allt. Men i Förenta Staterna arbetar även IWW. Det kommer att bliva en av sekretariatets många uppgifter att undersöka möjligheterna för bättre kontakt och samarbete med IWW vår tappert och planmässigt kämpande broderorganisation i Förenta Staterna, vilken organisation delvis har skrivit sin historia i blod.

Det är en stor uppgift världens arbetare just nu ha framför sig. Vi leva i en våldsam brytningstid. Frihetens seger eller undergång är det som kampen ytterst gäller. Låt oss sätta in allt för vår gemensamma rörelse. Det är vår rörelses styrka som är avgörande i den slutliga striden. Är denna svag förlora vi, är den stark och handlingskraftig så vinna vi. Låt oss därför gemensamt göra den stark.

Stockholm i jan. 1939.

Med solidarisk hälsning
IAA:s sekretariat.

F R A N K R I K E.

C.G.T.S.R:s kongress.

Vår franska broderorganisation, CGTSR, höll sin 7:de kongress i Limoges den 11 - 13 nov. 1938. Ett 40-tal organisationer representerade på densamma.

Kongressens förhandlingar präglades av en allvarlig strävan att stärka och utveckla CGTSR till en stark och mäktig anarkosyndikalistisk organisation. Stora möjligheter därför finnes även.

IAA var representerad å kongressen av Pierre Besnard, Paris och Albert de Jong, Holland.

Den spanska frågan behandlades utförligt. Följande resolution antogs och har sedermera tillställts CNT.

"CGTSR:s sjunde kongress, samlad i Limoges, den 11, 12 och 13 nov. 1938, sända ett uttryck för sin sympati och sin solidaritet till spanska folket och alldeles särskilt till de kämpar som sedan mer än två år bära tyngden av en gigantisk kamp mot den internationella kapitalismens förenade krafter.

Kongressen försäkrar CNT om sin broderliga beundran och sin fulla solidaritet samt hyser fullt förtroende om att den kommer att föra det spanska folket till seger över fascismen och fullstän-

OM GENERALSTREJKEN I FRANKRIKE DEN 30 NOV. 1938.

Då vi dagen efter vår sjunde kongress fingo veta att den reformistiska CGT, stark med sina några miljoner medlemmar, hade beslutat att proklamera generalstrejk som protest mot ministären Daladier-Reynauds dekretlagar, kunde vi icke annat än göra denna paroll om generalstrejk till vår egen, så mycket mera som vår kongress själv beslutat företaga en aktion mot dessa dekretlagar, vilka ingen inom arbetarnas led i dag kan beteckna annat än såsom en fascistisk lagstiftning.

Vi voro dock förvånade över att denna paroll om generalstrejk utfärdades två veckor i förväg. I själva verket fattades beslutet på CGT:s kongress i Nantes den 15 nov. Detta kom oss att ana det värsta, ty man gav på det sättet regeringen och undertryckarna en tidsfrist tillräcklig för att organisera sig och hejda arbetarnas proteströrelse. Vilket för övrigt också skedde.

Men CGTSR lanserade också denna order om generalstrejk, då alla människor trodde att man stod inför allvarliga händelser och att ledarna voro försatta ur spelet, kort sagt: att tiden var inne för handling. Det var i denna anda som vi togo ställning i vårt organ "Le Combat Syndicaliste" den 29 november, dagen före strejken.

Men tyvärr: dagen efter nödgades vi allesammans göra klart för oss den trista verkligheten. Särskilt i Paris, fungerade all offentlig tjänst normalt. Och staden behöll sitt vanliga utseende. Det är lämpligt att precisera att arbetarna i offentlig tjänst och kommunikationerna voro i mobiliseringstillstånd, d.v.s. hade ställts direkt under de militära myndigheternas kontroll, vilket medförde ganska allvarliga konsekvenser. Det var bara en skrämselmanöver, som bar full frukt, varigenom regeringen tillförsäkrades en lätt seger. Likaså voro alla bangårdar, spårvägslinjer och busslinjer ställda under militärbevakning.

Emellertid var det i allmänhet likadant inom de privata företagen. De stora affärerna och små industrierna som vanligt. Någon mobilisering på detta område var onödig. Endast metallarbetarna och byggnadsarbetarna förde en effektiv strejk. Hela den inter-

litanter fört den mest bullersamma propaganda, togo de icke hänsyn till strejkparollen och gjorde absolut ingenting för att sätta den i respekt. Auktoriserade militanter från CGT anse att detta var ett manöver av det kommunistiska partiet, företaget med kallt blod för att undvika partiets upplösning genom regeringen, som det i själva verket redan talats om.

Vilka orsakerna därtill än äro; detta misslyckande, liksom också de reformistiska ledarnas hållning under septemberkrisen 1938, vilken fann sin avslutning i München, ha djupt uppbragt de revolutionära syndikalistiska kämpar vilka ännu äro medlemmar av CGT. Vi förutse då medlemsböckerna under januari skola förnyas, en stor tillströmning av anhängare till vår revolutionära organisation, vilket låter oss ana stora möjligheter att begagna oss av i en nära framtid för IAA:s sak.

Det har nyss avhållits en landskonferens av de revolutionära minoriteterna inom den reformistiska organisationen. Där fanns delegater från nästan alla distrikt och alla industrier i landet. Alla talade om den tendens som existerar inom deras led, att lämna CGT för att ansluta sig till CGTSR. Man måste för övrigt erkänna att dessa delegater föreföllo starkt förbryllade häröver, ty de äro mycket fästa vid sin organisation. Men de måste medge att de övertygats av händelserna och erkänna att vår "spökorganisation", som de kalla den nu, äger en viss dragningskraft för de syndikalister som önska företaga en fruktbringande aktion.

Vi tro att vi med dessa rader gett er en liten överblick av den nuvarande fackliga situationen i Frankrike. Det måste tilläggas att händelserna avlöpa hastigt och att det är svårt att förutse vad som kommer att ske i morgon.

Vi tro emellertid, utan att vilja vara alltför optimistiska, att vi snart bli i stånd att hålla oss starka inför en situation som för var dag blir allt mera kritisk, att hejda den hastigt frambrytande nationella fascismen av "vänster"-färg, och att framstå som en sund maktfaktor inför alla de arbetare, som småningom närma sig vårt ideal, som också är ert.

Leve den frihetliga kommunismen!
Leve CGTSR!
Leve IAA!

Den konfederala byrån.

MARS 1938.

"Samtliga sektioner uppmanas att stärka arbetarnas solidaritetsaktion för republikanerna i Spanien samt kräva embargo och bojkott på produkter avsedda för eller kommande från Francos territorium."

Vi vilja även i detta sammanhang erinra om det uttalande som fattades på Internationella Transportarbetare-Federationens kongress i Luxemburg den 31 okt. - 5 nov. 1938, i vilket uttalande kongressen manar de anslutna organisationerna:

"att med alla till buds stående medel fortsätta och stärka sin aktion för det för sin frihet och sina demokratiska rättigheter kämpande spanska folket samt i synnerhet att uppbjuda alla krafter för att tvinga regeringarna i de icke-fascistiska staterna att uppgiva sin ödesdigra noninterventionspolitik och giva den spanska regeringen möjlighet att skaffa sig erforderliga vapen."

Ja, så låter det på internationella kongresser och konferenser. Men även i de länder där de till Fackförenings-Internationalen anslutna organisationerna ha stort inflytande har den skändliga noninterventionspolitiken mot Spanien upprätthållits och ännu upprätthålles, utan motstånd och protester från dessa organisationer.

Vad det gäller de demokratiska staternas förbindelser med Franco-Spanien vilja vi endast nämna följande för den internationella socialdemokratin besvärande fakta:

Norge: Alla regeringsmedlemmar äro därstädes socialdemokrater; denna regering har beslutat upptaga handelsförbindelserna med Franco.

Sverge: Regeringens majoritet är socialdemokratisk. Handelsförbindelser med Franco upptagna.

Finland: Socialdemokrater deltaga i regeringen. Med Franco ha handelsförbindelser upptagits.

Danmark: Socialdemokraterna utgöra regeringens majoritet. Regeringen har upptagit handelsförbindelser med Franco.

Intet av dessa fyra länders socialdemokratiska partier eller dess till Fackförenings-Internationalen anslutna organisationer ha med

diktatur. Det är tillräckligt att säga att upphävandet av Neuillyfördragets militärklausuler, vilket skedde efter undertecknandet av den s.k. Salonikiöverenskommelsen, mellan Bulgarien och Balkanententen, kom helt överraskande för den allmänna opinionen och de deputerade, som ingenting visste om. Regeringen är allsmäktig och oberoende. Det är kungen som befaller, - så förklarade ministern för offentliga arbeten, i parlamentet. Ministrarna utnämnas av och äro ansvariga endast inför hovkamarillan.

I den inre politiken försvåras läget alltmera. I landet råder officiellt parlamentarism, men där finns ingen tryckfrihet, mötes- och föreningsfrihet o.dyl. Tvärtom: reaktionen försöker göra alldeles slut på friheterna. Senast har all verksamhet som utövats av folkets kulturella och ekonomiska organisationer - sådana som kooperativerna, biblioteken och lässalarna, nykterhetsföreningarna o. s.v. - förbjudits. Några oppositionen tillhörande deputerade ha körts ut ur sobranjen, efter ett verkligt auktoritärt mönster.

När det gäller den militära beredskapen och upprustningen röstar hela parlamentet - oppositionen inberäknad - med entusiasm som goda patrioter för enorma krediter. På förslag av krigsministern har sålunda parlamentet voterat 6.200.000.000 levas = 300 milj. kronor för arméns behov samt för anläggande av särskilt strategiska järnvägar.

Å andra sidan har Bulgarien efter avslutandet av den s.k. Salonikiöverenskommelsen, under de stora demokratiska makternas hägn, fått ett lån från Frankrike på sammanlagt en miljard levas, i form av krigsmaterial.

Men de inre striderna bland de borgerliga lagren fortfara. Mordet på generalstabschefen general Pejev var ett av de mest betydelsefulla bevisen härför, särskilt ur utrikespolitisk synpunkt. Man har lagt märke till att de officiella kommunikéerna angående orsakerna till detta attentat voro mycket naivt avfattade. Man talade däri om attentatorn som en deklasserad typ etc. Till sist gingo rentav polisens slutsatser ut på att det rörde sig om en personlig hämndeakt eller en vansinnigs dåd. Men det verkliga förhållandet synes vara något helt annat.

nolikheten av denna tes och de rykten som äro i omlopp.

Landets ekonomiska läge förvärras dag för dag. Lönesänkningarna fortsätta och skatterna stiga. Arbetslösheten ökas. Alla dessa fakta återspegla sig i det elände och den likgiltighet, ja förtvivlan, vari massorna i städerna såväl som på landsbygden leva. Finansministern förklarade nyligen i kammaren att alla finansresurser redan äro fullständigt uttömda. Men den utplundring som de makthavande företa bland de arbetande massorna fortsätter, och till och med skärpes.

Allt detta ålägger de uppriktiga och verkliga revolutionära en enorm uppgift att fylla: att väcka massorna med öppen och underjordisk propaganda, att väcka klassandan och kampviljan bland dem, att skapa en verklig arbetets och frihetens front mellan proletärerna i staden och småbrukarna på landet etc. för att kunna förbereda dessa massor och sätta dem i stånd att försvara sig mot kapitalets kriminella angrepp ja rentav övergå till den revolutionära offensiven. Marxisternas folkfront är definitivt död för dem. Det är bara centralkommitteérna och funktionärerna inom partiet som tro på den eller berömma den. Efter demokratins bankrutt i München ha nu massorna förstått en sak åtminstone: att fascismen går framåt och att demokratin alltid ger vika. Besvikelsen häröver har varit bitter. Medvetna om sin plikt som proletärer och revolutionärer ha de bulgariska anarkisterna och anarkosyndikalisterna stått ensamma mot kommunisternas ultracyniska opportunism. I själva verket är det anarkosyndikalisterna ensamma som redan för flera år sedan förstått den verkliga linjen för kampen mot diktaturen. Landets konkreta förhållanden äro också sådana, att bakunisterna måste rycka loss arbetarmassorna ur de marxistiska politikernas händer samt sprida sina läror bland proletariatet. Det enda medlet att komma därhän, åtminstone i Bulgarien, är att mot centralkommitteérnas och partiledarnas folkfront ställa upp folkets verkliga enhet, revolutionens och den direkta aktionens front.

---oOO§OOo---

distriktsfederations konferens. På denna grundades regionalfederationen för jordbruk, fiskeriindustri och därmed besläktade grenar, vars generalsekreterare blir kamrat Jacinto Borras. Bland annat kommer den nya federationen omedelbart att upprätta en skola för medlemmarnas yrkesutbildning.

Den unga organisationen för fria kvinnor, den fjärde grenen av den frihetliga rörelsen i Spanien, vilken är av största betydelse för det antifascistiska och revolutionära Spaniens kulturella liv, arbetar febrilt över hela landet. Nyligen höllos konferenser av de fria kvinnornas organisation i provinserna Valencia, Murcia, Alicante och Albacete. På dessa konferenser rapporterades om landsorganisationens utveckling och mycket intressanta framställningar åhördes och diskuterades angående organisationens verksamhet i nämnda provinser. De fria kvinnorna i Valenciaprovinsen ha utfört ett allmänt bildningsarbete bland arbeterskor, bondkvinnor och intellektuella kvinnor i provinsen. I provinsen Alicante har ett viktigt arbete utförts för att förverkliga en ny barnuppfostran i enlighet med moderna frihetliga principer, en verksamhet som inom den frihetliga rörelsen i Spanien sedan länge betraktats såsom mycket viktig, men i nämnda provins är relativt ny och ung. Kamraterna från Murcia informerade om sitt befrielsearbete bland den kvinnliga ungdomen i provinsen, varvid de framhöllo att de vid detta arbete ännu alltjämt stöta på stora hinder från den äldre generationens sida, vilken ännu icke förstår den spanska kvinnans nya frihetsvilja.

På ön Menorca, som i allmänhet hittills stått under den marxistiska socialismens dominerande inflytande, har nyligen bildats en regionalfederation av SIA.

CNT:s kamp för den frihetliga idén och proletariatets intressen inom den antifascistiska rörelsen.

CNT:s senaste regionalkonferens i Katalonien beslöt på nytt kräva CNT:s deltagande i katalanska generalitetets råd. Konfederationen höjer icke detta krav därför att den har lust att utföra regeringsarbete i den gamla stilen, utan därför att den känner den kategoriska nödvändigheten att representanter för den stora, av CNT kontrollerade proletära massektorn deltaga i det ansva-

alla tillhöra äldre åldersstadier. Där hållas kurser för utbildning till sjukvård, för kindergartenföreståndersko r, där läres stenografi, språk, kartografi, planometri och sömnad. Regeringen påstår nu att den behöver det hus, som de fria kvinnorna inneha, för spanska banken och erbjuder organisationen i utbyte en löjligt liten lokal, som skulle omöjliggöra för den att fortsätta sitt arbete. Kurserna ges för övrigt kostnadsfritt, och möjliggöras genom rörelsens anslag medan eleverna icke erlägga några avgifter. Det är ett intressant faktum att det också ges specialkurser för kvinnliga analfabeter.

CNT och Sovjetunionen.

CNT:s press meddelar att trots den kommunistiska pressens lögner hade CNT och FAI icke några delegater med i de spanska delegationer som år 1938 reste till Ryssland. Dessa delegationer foro till Ryssland för att deltaga i där anordnade festligheter. De delegater, som där uppträdde i CNT:s namn eller talade å dess vägnar, ha icke fått någon auktorisering därtill och talade på sin höjd i eget namn.

CNT och FAI gåvo Röda Hjälpen en läxa.

Av lätt insedda skäl vände sig den spanska Röda Hjälpen nyligen till CNT och FAI för att erbjuda de båda organisationerna vardera en post inom den spanska Röda Hjälpens nationalråd. Men CNT:s nationalkommitté avböjde detta anbud och förklarade att dylika hjälporganisationer enligt dess åsikt böra hållas fria från inflytande av vissa riktningar.

Kollektiverna främjas.

Madriddelegationen i institutet för agrarreformen, en republikens officiella institution, har sammankallat en konferens av agrarkollektivernas representanter i provinsen Madrid, för att överlämna större mängder av täcken för mulåsnor åt de kollektiver vilka vid den nya höstsådden utmärkt sig genom en särskilt avsevärd utökning av såningsarealen.

Institutet för agrarreformen i Valencia har nyligen promoverat en grupp nyutbildade traktorförare för kollektiverna i Levantens region.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 2. Februari 1939.

SPANIENS FOLK KALLAR.

De händelser som under den senaste tiden inträffat i samband med de hårda striderna i Katalonien äro mer än något annat en ljungande lystringssignal till arbetarna i hela världen. Utan vidare kunna vi i dag konstatera att det kämpande spanska folket är förrått av världsproletariatet, av reformistiska arbetarrörelsen, av demokratierna. Det är den klara och enkla sanningen som vi inte ett ögonblick få bortse ifrån.

Den skändliga noninterventionspolitiken har gjort de kämpande spanska kamraterna vapenlösa och därmed urståndsatta att med den kraft som är nödvändig föra kampen mot den internationella fascismens mördarband.

De kampparoller som den reformistiska rörelsen utkastat från sina internationella kongresser har den inte i någon mån sökt att omsätta i praktisk handling. I de länder arbetarrörelsen helt eller delvis behärskar regeringsapparaterna har man i stället över hela linjen slagit trogen vakt om noninterventionspolitiken.

Orsaken till att händelserna utvecklat sig som de ha gjort

är utan tvekan den att arbetarklassen varit inne på fel väg vad det gäller kamp mot fascism och kapitalism, och att det nu är på tiden att kampen radikalt omlägges. Vräk de gamla metoderna åt sidan. Tiden är inne för en omedelbar nyorientering av arbetarklassens internationella kamp.

Frågans innersta kärna är om kampen i fortsättningen, liksom nu, skall föras av arbetarnas representanter inom politiska och organisatoriska instanser, eller om arbetarna själva skola föra sin egen revolutionära kamp. Denna senare linje, vilken den anarkosyndikalistiska rörelsen alltid gjort sig till tolk för, är i dag en tvingande nödvändighet. Arbetarna måste själva ingripa i händelseförloppet och striderna, de stora massorna måste gå till direkt revolutionär aktion på det ekonomiska kampfältet.

De fascistiska staterna måste lamslås ekonomiskt genom internationell bojkott och blockad, aktioner som arbetarna själva kunna utföra. Det är inte politikerna, regeringarna som lossa och lasta ångfartygen, vilka transportera varor från och till de fascistiska länderna. Nej, det är arbetarna själva. Med utgående från detta enkla och klara faktum så är det därför arbetarna själva som sitta inne med styrkan och avgörandet. Det är denna styrka, denna egna kraft, som arbetarklassen internationellt måste lära sig att utnyttja. Och göra det snart.

Klasskamrater inom alla länder! Klargör detta för arbetarna världen över. Gå med energi in för den direkta aktionens kamplinjer. Ryck arbetarmassorna med därför överallt.

Spaniens kämpande folk kallar. De mana oss till kamp. De ha rätt att fordra att världsproletariatet gör sin plikt. Låt dem inte kämpa ensamma längre. Alla klassmedvetna arbetare måste stödja dem.

Vapen till Spanien!

Bojkott och blockad mot fascistländerna!

Livsmedel och pengar till det kämpande spanska antifascistiska folket!

Sekreteraren.

x x x

EN PAROLL FRÅN C.N.T. - F.A.I.

CNT och FAI ha under de hårda striderna i Katalonien sänt

följande inträngande maning till det franska folket:

"Kamrater, arbetare, republikaner och demokrater i Frankrike! Ämna ni inte alls förse oss med medel för vårt försvar? Ni borde veta att ni genom att rädda våra liv också komma att säkra era egna. Vi behöva mängder av vapen! Se till att de oförd-röjligen sändas hit! Om icke så bidraga ni till vårt nederlag och vår död. Och ert samvete kommer att alltid oroas därav."

Denna maning måste besvaras av arbetarna överallt genom ett kraftigare stöd åt det spanska folket.

x

C.G.T.S.R. MANAR TILL KAMP.

Den anarkosyndikalistiska organisationen i Frankrike, CGTSR, har utsänt en paroll till det franska fackföreningsfolket. Densamma slutar med följande inträngande maning till arbetarna och deras organisationer:

"Må den kring CGT och CGTSR grupperade fackföreningsrörelsen som så uppriktigt visar sin beundran för den antifascistiska, syndikalistiska och revolutionära rörelsen i Spanien, rycka upp sig ur sin slöhet.

Den skall och kan genom sin aktion, med spontana manifestationer kräva att gränsen öppnas och möjliggöra en omedelbar tillförsel av livsmedel till dem som dö av svält därför att de velat förstöra den gamla världen och bygga upp en ny. Vår central bör icke spara sina ansträngningar för denna sak. CNT har rätt att hoppas på vår aktion och solidaritet, och det omedelbart.

Vår international IAA, bör icke försumma något. Den bör icke rygga tillbaka för någon som helst uppoffring.

Vi måste rädda våra spanska kamrater och det är Frankrike som måste spela denna roll och öppna gränsen vid Pyrenéerna. Vårt gamla Byggnadsarbetareförbund har formellt lovat byggnadsarbetarefackföreningarna i Spanien att slå alarm.

CGTSR gör denna paroll till sin:

ÖPPNA GRÄNSEN OMEDELBART!

HJÄLP SPANIEN MED ALLA MEDEL!"

x x x

SVERGES ARBETARE OCH SPANIEN.

Vår broderorganisation i Sverge, SAC, har under hela den tid den spanska kampen pågått gjort vad som för den varit möjligt för att stödja de spanska kamraterna, då särskilt CNT.

Propaganda för att belysa den spanska kampen och dess syfte har ständigt förts. Insamlingar av pengar till de kämpande spanska kamraterna ha oavlåtligt pågått. Anhängarna av den skändliga noninterventionspolitiken ha obarmhärtigt ställts mot väggen och avslöjats, samt ha stora ansträngningar gjorts för att söka förmå de svenska arbetarna till direkt aktion mot fascistländerna.

Under den sista tiden ha nya framstötar gjorts. SAC har nyss utsänt ett manifest vari arbetarna uppmanas att resa en energisk kamp till stöd för de spanska kamraterna. Möten och demonstrationer planeras överallt. Manifest och upprop spridas i massupplagor och stora reklamstarka affischer, uppsättas överallt. Ned med noninterventionspolitiken, vapen åt Spanien, direkt aktion mot fascistländerna äro parollerna.

Hjälpaktionen genom insamlingar fortgår med oförminskad energi. Under den senaste tiden har igångsatts en ny insamlingsaktion för livsmedel till Spanien. Resultatet av denna insamling ställdes till SIA:s förfogande.

x x x

FORCERA INSAMLINGSVERKSAMHETEN.

Insamlingsverksamheten till förmån för det antifascistiska Spanien måste oavbrutet pågå inom alla länder. Om så önskas kunna insamlade pengar förmedlas genom IAA. Adress för insändandet av penningar finnes införd å annat ställe i Presstjänst. Samtidigt som pengar sändas skall det meddelas att de äro avsedda för Spanien.

x x x

DE ITALIENSKA ARBETARNAS OCH BÖNDERNAS STÄLLNING UNDER FASCIST-REGIMEN.

Det råder intet tvivel om att de italienska arbetarnas och böndernas ställning för närvarande är en av de mest kritiska ur ekonomisk synpunkt.

Alltsedan fascismens uppkomst ha villkoren för de löneanställda i allmänhet och särskilt för de intellektuella, de fria yrkesutövarna, blivit allt sämre och sämre. Levnadsstandarden har sjunkit i samma proportion som den nya av fascismen skapade parasitära bourgeoisin befäst sin ställning och i den mån den totalitära statens enorma maskineri utvecklat sin undertryckningsförmåga. Den fascistiska läran undertrycker individen som medvetande vilket uppställer sig som mänsklig personlighet, vars omistliga rättigheter få den enda acceptabla begränsningen av den sociala samlevnaden. Men fascistregimen har berövat människan de elementära rättigheter som borde vara henne tillförsäkrade enbart därför att hon tillhör människosläktet. Hon har dessutom under fascistregimen förlorat sin juridiska personlighet som medborgare som intar en viss plats på den sociala rangskalan. Människan har sjunkit ned i den medeltida slavens tillstånd, endast med den skillnaden att den forne slaven hade en enda husbonde, vars välvilja stundom kunde mildra slavens eländiga ställning. Vår tids slav i den fascistiska staten måste däremot lyda en hel nästan otalig mängd herrar, gentemot vilka han bara är en arbetsmaskin som icke ens äger en verklig maskins värde, eftersom en arbetares liv icke uppskattas högt på den kapitalistiska marknaden.

Det skamligaste hos Mussolinis fascistregim är det ständiga hyckleriet inför arbetarklassen, vars intressen och välfärd han påstår sig skydda med sina lagar.

I verkligheten ha alla rättigheter överlåtits åt de fascistiska ledarna, - de enda som räknas i den totalitära staten där medborgaren försvunnit under kapitalismens organiserade förtryck: kapitalet är nationens verklige herre.

Arbetarna i de stora industrierna.

Kapitalets progressiva koncentrering, som tenderar att monopolisera en nations hela verksamhet och kontrollera den genom "truster", som kommenderas av ett litet antal utvalda , är ännu mera påtaglig i den fascistiska staten, där denna "process" utvecklas hastigt och utan nämnvärda

hinder.

Statens solidaritet spelar där en roll av främsta rang, därigenom att staten där i allmänhet blir en kompanjon i de viktigaste företagen, vilkas ledning är dubbel; d.v.s. där finns en ekonomisk och en politisk direktion.

Antingen det är fråga om företag för tillverkning av krigsmaterial eller sådana för tillverkning av konsumtionsvaror, så ändrar sig detta förhållande icke.

Kapitalismen och fascismen äro identiska då det gäller att hålla arbetarklassen nere under sitt ok.

På en fabrik eller verkstad måste arbetaren lyda två herrar, vilka båda behandla honom som negerslav: kapitalisten och staten, vilken sistnämnda alltid är närvarande i form av hemlig polis. Den förstnämnda utsuger arbetarens fysiska kraft till sista andetaget och den andre övervakar hans tankar och tar kännedom om hans underkastelse under eller motstånd mot den rådande regimen.

Lönen fastställes av arbetsgivarna i samförstånd med de ffascistiska ledarna. Arbetarnas fackföreningar spela där ingen roll, fastän deras plikt att skydda arbetarens rätt fastställts i ett "Carta del Lavoro" (arbetskodex), som den fascistiska regimen skryter över i sina ledares tal.

Arbetaren är således utan möjlighet till försvar utlämnad åt arbetsgivaren och polisen, vilken senare alltid bistår den förre. Inga protester tillåtas och den arbetare som toge sig för något sådant skulle riskera att få sparken.

Arbetarnas löner inom storindustrin äro absolut otillräckliga med hänsyn till levnadskostnaderna.

Den högsta lönen, som betalas åt specialiserade mekaniker som syssla med precisionsarbete, utgör knappt 28 lire (bortåt sex kronor) per dag; endast ett litet antal förmän eller maskinarbetare förtjäna 35 lire (=7:50 kr.) per dag. Den stora massan av arbetare få nöja sig med 18 - 20 lire (4:- á 4:50) per dag.

Om man tar i betraktande att brödet i Italien för närvarande kostar 2,35 lire pr kilo, sockret 6,75, kaffet 40, oxkött av låg kvalitet 10, mjölk 1,40 per liter o.s.v. så förstår man väl att en italiensk arbetares köpkraft inom storindustrin i medeltal motsvarar en tredjedel

av en fransk arbetares inom samma kategori.

Men arbetarna inom småindustrin ha det ännu sämre ställt. Dessa arbeta icke mindre än sina kamraterinom storindustrin, men ha bara hälften så höga löner - d.v.s. 18 lire per dag för specialister och 10 lire (=2,25 kr.) för vanliga arbetare. Dessutom drabbas dessa arbetare oftast av arbetslöshet därför att småindustrierna - som i Italien tendera att försvinna och uppslukas av de stora industritrusterna - emellanåt sakna råvaror, som de endast erhålla då det finns överflöd därpå.

Textilindustrin genomlever för närvarande en produktionskris i Italien och detta beror på tvenne orsaker: en mycket reducerad efterfrågan inom landet på grund av arbetarnas ringa inkomster som förhindrar varje icke absolut nödvändig utgift, och en likaledes mycket reducerad export på grund av lirens uppvärdering.

En del av textilarbetarna äro utan arbete, medan andra arbeta varannan vecka. Deras löner äro minimala: mellan 12 och 15 lire per dag för manliga och 5 á 7 lire för kvinnliga arbetare. Även hantverket har drabbats hårt av krisen, största delen av hantverkarna ha ytterst litet att göra och gå under genom svält.

De arbetande kvinnorna.

De kvinnor som arbeta i hemmen och slita ut sig på sömnad eller tvätt förtjäna jämt och nätt så mycket att de kunna livnära sig. Ett exempel: för sömnad av herrskjortor med knappar och allt betalas endast 1,50 lire (=33 öre) per styck, ett par kalsonger 50 centesimer (11½ öre). En kvinna som arbetar tio timmar per dag och syr fem skjortor kan således icke komma upp till högre dagsinkomst än 7,50 lire!

Det är överflödigt att tala om kvinnornas och barnens arbete på fabrikerna. Det berömda skyddet för kvinno- och barnarbete, som man gärna prålar med i fascistiska tal, är bara ett dåligt skämt.

I Italien anställes ofta kvinnor och barn i mycket hårt arbete, som absolut överstiger deras fysiska krafter, bara därför att de betalas lägre löner än männen. Ingen bryr sig för övrigt därom; fascisterna allra minst.

Barnen, som för övrigt äro undernärda och nästan alltid

utsvultna, bli klena och sjukliga. Det finns egentligen i Italien institutioner till förmån för barnen, men bara ett ringa antal och de förslå icke på långt när för den stora massan av behövande så att det kan bli tal om en verklig vård. Tuberkulosen rasar bland arbetarbarnen särskilt i de stora städerna och hotar idag även landsbygden, där denna plåga förut var så gott som okänd. Mödrarna i sin tur, alltför överlastade med arbete därför att mannens lön icke räcker till hushållet, äro ofta tvungna att träda i stället för honom då han blivit arbetslös; försvagade av täta barnsängar och för litet föda falla de också lätt offer för denna obarmhärtiga sjukdom. Den dyrbara behandling som tuberkulosen kräver är icke inom räckhåll för flertalet arbetarhem. Den fascistiska antituberkulosorganisationens (Ente antitubercolare fascista) verksamhet är bara en illusion, enär de pengar den disponerar över förslösas till största delen av dess fascistiska funktionärer och endast förtvivlade fall kunna tagas i betraktande. Vilket vill säga att man får tuberkuloshjälpen alldeles lagom för att dö lättare.

Det är visserligen sant att flertalet italienska läkare tro att behandlingen för den stora massan av unga, som sväva i fara att bli ett lätt byte för tuberkulosen, skulle bestå i en gödkur med biffstekar och andra bastanta rätter - en behandling som tyvärr är en orealiserbar dröm för de italienska arbetarna.

Bönderna, som Il Duce förhärligar - men låter svälta.

Ställningen bland de italienska bönderna är icke lysande. Det finns i Italien stora jordegendomar som äro av högt värde därför att de - särskilt i Lombardiet - äro väl organiserade med vidlyftiga ägor, intensiv skötsel och industrialiserad drift.

Över huvud taget äro de stora godsen i Italien mycket väl skötta; de förfoga över moderna jordbruksmaskiner för de viktigaste arbetena; de äga stora boskapsbestånd och uppföda mycket ungdjur och fjäderfä.

Bondefamiljerna bo på godset och arbeta envar i sin branch, antingen det är boskapsskötsel, odling av grönsaker, i de små köksträdgårdar som de få arrendera, eller med majsodling på en jordlott. Allt detta ingår icke i de dagliga sysslorna på godset, utan blir övertidsarbete som man måste påtaga sig för att få behålla en tredjedel av

skörden för egen räkning. Sådant arbete får endast utföras på fritid. Då är det kvinnorna och barnen som arbete i mannens ställe.

Det råd er intet tvivel om att nöden är ännu större på landsbygden än i städerna. På landsbygden är det i själva verket omöjligt att undgå nöden, ty utom jordbruksarbetet finns inga andra medel för uppehället att tillgå.

Den italienska bondens slaveri är fullständigt, bunden som han är vid godset med ett av fascistregimen ålagt kollektivt kontrakt. Liksom beträffande industrins arbetare, ingriper fackföreningen aldrig för att skydda medlemmarna mot arbetsgivarnas missbruk och trakasserier; patronerna äro verkliga diktatorer på sina gods. Bönderna nödgas därför finna sig i allt för att få behålla sina platser, annars blir det arbetslöshet och det värsta elände.

Det av arbetsgivaren i samförstånd med fascistiska fackförbunden utarbetade kollektivavtalet eller kontraktet - utan arbetarnas rätt att diskutera villkoren, enär de delegationer som tillkallas för detta ändamål bara äro en komedi - har fastställt lönerna i följande skala:

Bonden lyfter varannan vecka en lön, beräknad efter 8 lire per dag, med skyldighet att arbeta åttatimmarsdag utom lördag och söndag (för vilka ingen lön utbetalas): han får bo på godset med sin familj och erhåller en viss kvantitet ved som bränsle (c:a ett ton per år) av godsets spannmålsskörd lämnar patronen honom ett litet kvantum in natura, utgörande c:a två quintaler eller 100 kg; han har rätt att uppföda silkesmaskar vilkas produktion han delar med arbetsgivaren och får även uppföda ett antal fjäderfä.

Om man tar i betraktande att bondefamiljerna äro mycket barnrika, är det lätt att inse att jordens slavar icke kunna reda sig på sina inkomster. Om de inte vilja sätta sig i skuld, äro de tvungna att reducera sin och sina familjers livsmedelsförbrukning till ett minimum för att kunna möta livets talrika behov. I själva verket måste de reducera sina allmänna utgifter till ett minimum, de få avstå från alla drycker, köttet har nästan försvunnit från deras bord och måltiden består mestadels av majsgröt (polenta), bröd i små kvantiteter på grund av det höga priset, sallad och grönsaker från den egna trädgården, dåligt kryddad soppa och mjölk för barnen.

Om familjen är mycket talrik blir maten otillräcklig och då kommer hungertragedien som aldrig slutar.

Denna det italienska proletariatets tragiska ställning förklarar många ting; den förklarar framför allt dess modlöshet och resignation i eländet; den förklarar varför unga män i förtvivlan bege sig till Afrika eller Spanien, men den är också upphov till en obestridlig revolt som för närvarande upprör folkets breda lager. Om arbetarklassen någonsin hyst någon tro för Mussolini, därför att de låtit lura sig av hans tal och löften, är det slut därmed nu.

Fascismens historiska lopp är icke avslutat och kanhända den kommer att leva länge ännu, men dess entusiasm är förbi, hur motståndskraftig den än är i dag.

Folket börjar åter få självmedvetenhet och sedan det första steget är taget, som är det svåraste därför att man måste övervinna slöheten och passiviteten, kan det nå långt.

Fascismen har nog lagt märke till denna sinnesförändring och fördubblar sitt förtryck och sin djärvhet. Men om längtan efter att återerövra friheten sjuder i folkets själ, och om vi andra fria människor komma att få höra den förtvivlade vädjan som stiger mot oss ur våra förtryckta bröders hjärtan, så är inget tvivel längre möjligt: fascismens öde är beseglat.

U.S.I.

SYNDIKALISMEN I POLEN.

Sedan den nya polska staten skapades, står den fackliga oppositionen i detta land under P.P.S:s inflytande. (P.P.S. vill räknas som en klasskampsorganisation). Som i så många andra länder ha kommunisterna också här splittrat fackföreningsrörelsen. Andra gången framkallades denna splittring efter Pilsudskis kupp under år 1926. Den var denautomatiska följden av en splittring, som då ägde rum inom P.P.S., under vars livliga inflytande fackföreningsrörelsen stod.

Först Pilsudskis stödjande av kuppen och däreftersamarbetet med den nationella demokratin hade åstadkommit stor förvirring inte bara inom P.P.S. utan också inom den av detta parti behärskade "klassorganisationen". Arbetarna visste icke längre vad de hade att hålla sig

till och omkring år 1930 existerade i Polen olika lokala fackföreningar, vilka icke voro anslutna till någon enda centralorganisation. Många arbetare och intellektuella hade fattat en djup avsky mot de politiska partierna, men denna avsky kan leda inte bara i syndikalistisk utan också i fascistisk riktning. Den som avböjer de politiska partierna, måste bära konsekvenserna, ty varje stat avvisar det sociala liv som är uppbyggt på grundval av råd eller syndikat (fackföreningar).

Emellertid grundades år 1928 i Polen en syndikalistisk rörelse som var starkt påverkad av den franska CGT:s uppfattningar. Liksom denna kallade den sig "Allmänna Arbetare-Confederationen" (ACA). Den utgav organet "Syndikalisten". Liksom den franska CGT stod också ACA på oavhängighetsklausulens (Charte d'Amiens) grund. Dess främsta ledare voro: Szurich, som vistats några år i Frankrike och där lärt känna CGT samt Sorels arbeten, Gavlik, en fackföreningsman som blev syndikalist på grund av sina praktiska erfarenheter, och teoretikern professor Zakszewski, som kommit till syndikalismen på studiernas väg. Sorel läses ganska mycket i Polen och är också översatt till polska språket, medan den polske författaren Zeremski - en entusiastisk anhängare av Sorel - i åtskilliga av sina romaner skildrar syndikalismen med sympati.

Under den rådande förvirringen utfärdade ACA parollen "Enhet på ekonomisk och facklig grund, mot de politiska partierna!" Med kännedom och insikt om nödvändigheten att genom en nationell enhet kan åstadkommas större kraftutveckling, förenade sig år 1931 ett stort antal ensamstående lokala organisationer med ACA till en ny central, den så kallade ZZZ.

ZZZ:s ordförande är Moraczewski, som var statsminister vid Polens återupprättande år 1918. Han deltog 1926 i Pilsudskis kupp, för att uteslutande övertaga ministeriet för offentliga arbeten. Likaledes hade han varit tillsammans med Pilsudski i PPS:s "revolutionära fraktion" därför att han - som han förklarade - hade fått nog och övernog av alla politiska partier, och han skulle aldrig mer ansluta sig till ett politiskt parti. Han har hållit sitt ord och han anslöt sig icke heller till det av Pilsudski 1930 bildade regeringsblocket BBWR.

Moraczewski har alltid företrätt den syndikalistiska riktningen inom ZZZ. En gång dömdes han till tre månaders fängelse för

syndikalistisk propaganda. Han behövde visserligen icke avtjäna detta straff, emedan detta skulle ha framkallat en stor skandal i Polen. Ty därigenom hade man ju måst kasta en av de nationella befriarna - i detta fall till och med det befriade Polens förste statsminister - i fängelse.

ZZZ var ingalunda en ren syndikalistisk organisation vid sin tillkomst; den var snarare ett kaos, en blandning av alla möjliga riktningar. Såsom dess sekreterare meddelade i sin årsrapport på 1937 års kongress, bestod ZZZ då den grundades 1931 av 1) katoliker, som voro anhängare av solidariteten, 2) anhängare av samarbetet med Pilsudskis regeringsblock, BBWR, 3) ett antal radikala och romantiska element, som voro redo att kämpa för stridens egen skull utan att fråga sig vad striden gällde, 4) syndikalister tillhörande förutnämnda ACA. Sistnämnda riktning hade från början utövat ett stort inflytande och slutligen tagit överhanden. De båda förstnämnda riktningarna förlorade av sig själva sitt inflytande under stridernas utveckling.

ZZZ räknade år 1937 130.000 betalande medlemmar. De arbetslösa, som betalat en inträdesavgift en gång för alla men icke erlade några medlemsavgifter, äro härvid icke inberäknade. Den (moderna) fackföreningsrörelsen under PPS:s inflytande räknar ungefär 400.000 medlemmar, varvid dock också de arbetslösa medräknas.

De förnämsta av de till ZZZ anslutna förbunden äro Metallarbetarnas, Gruvarbetarnas, Byggnadsarbetarnas, Skogs-, Trä- och Textilarbetarnas, arbetarna vid statens tobaksfabriker och bränneries samt tändsticksarbetarna och anställda inom kommunikationsväsendet.

För spårvägsmän, posttjänstemän, sjukhuspersonal och dylika anställda är det förbjudet att vara medlemmar i ZZZ. År 1933 hade det 35.000 medlemmar räknande Spårvägsmannaförbundet beslutat att ansluta sig till ZZZ. Regeringen vidtog därefter motåtgärder. Den flyttade över många militanter till mindre och avsides belägna platser. Detsamma skedde med Posttjänstemännens förbund, som räknade 18.000 medlemmar.

ZZZ utger ett organ, som utkommer två gånger i månaden och bär namnet "Arbetarfronten". Det har en upplaga på 40.000 á 80.000 . För gruvarbetarna i det polska Schlesien utkommer en särskild tidning med en upplaga på 50.000 á 60.000 exemplar.

I tre månader utgav ZZZ endaglig tidning, som emellertid

ruinerades genom regeringens censur. Censuren företogs först sedan hela upplagan blivit tryckt, varefter förbud flera gånger utfärdades mot tidningens utgivande. Tidningen utkom också ideligen för sent på grund av väntan på censurens beslut. Därför kunde den icke hålla sig.

(A. de Jong " De Syndikalist").

LÄGET I FRANKRIKE.

Fyra händelser ha i dessa tider avsevärt påverkat läget i Frankrike. Dessa äro: det tydliga krigshot som hängde över landet hela september månad 1938, generalstrejken som proklamerades den 30 november mot Paul Reynauds dekretlagar, som finansminister, Mussolinis anspråk på Korsika, Tunis och Djibouti samt den våg av nationalism som vällde fram över hela landet på grund av alla dessa händelser.

Fastän vi i dag äro övertygade om att de hotelser, som skapat den situation vi genomgingo i september 1938, äro artificiella; att hela denna historia var en ofantlig iscensättning gjord i samförstånd av de fascistiska och de "demokratiska" staterna samt att alltsammans var ett fullkomligt samspel av båda parterna, så återstår icke desto mindre det faktum att denna fruktansvärda komedi, till och med mot aktörernas vilja, kunde förvandlas till ett världsomfattande drama.

Europas status har icke desto mindre omkullkastats till förmån för de fascistiska staterna, eller rättare för Hitlertyskland, och den moderna pangermanska rörelsen har i denna framgång funnit en stimulans för sina expansionssyften i Centraleuropa och på Balkan, vilket skapar ett tillstånd av ständig ovisshet och oro för arbetarna i dessa länder.

Ett dylikt tillstånd kan icke annat än väcka panslavismens dröm och åter föra oss till den situation som existerade före kriget 1914 - 1918. Redan nu preciseras ställningarna och Hitlers önskningar manifestera sig tydligt i vad angår Ukraina, det gamla tsarrikets vagga.

Det råder intet tvivel om att Hitlertysklands expansion mot öster kommer att kollidera mot Englands, Rysslands, och Frankrikes och längre fram också Italiens intressen, utan att tala om Turkiet som ut-

gör en barriär för framryckningen mot Persiska Viken.

Men allt detta tillhör framtiden. Vad som är av vikt, är särskilt det nuvarande, liksom också de återverkningar som detta sakernas tillstånd utövat i Frankrike.

Låt oss genast komma ihåg att denna situation haft till följd landets delning i två block, som icke upphöra att bekriga varandra: anhängarna av Münchenuppgörelsen och motståndarna till Münchenuppgörelsen.

Låt oss konstatera att vi finna dessa anhängare och motståndare inom alla partier, och att dessa äro splittradeåt höger och vänster itvå fraktioner som äro mer eller mindre jämnstarka och att diskussionerna i detta ämne äro långt ifrån avslutade. Endast CGTSR har undgått denna splittring och förblivit homogen. Varför? Därför att dess ställning är oföränderlig gentemot varje kapitalistiskt krig. Tvärtemot de andra tror CGTSR fullt och fast att ett krig, vari ovillkorligen hela civilisationen skulle gå under och folken förintas, totalt, bör bekämpas med den yttersta energi och att om det trots allt utbryter, trots alla våra ansträngningar, så finns det vara en plikt: att svara på kriget med en revolution inom kortast möjliga tid.

CGTSR tror icke att man bör föra krig mot fascistregimerna för att demokratierna skola segra, då dessa senares skuld till dylika konflikter är lika obestridlig som de totalitära regimernas. Det rör sig i dag icke längre om att spela ut "demokratierna" mot fascismen; de händelser som nyligen utspelats i Frankrike visa med odiskutabel tydlighet att de båda regimernas skadlighet bara är en gradfråga och att samförstånd är alltigenom möjligt. München bevisar det. Andra Münchenuppgörelserkomma snart att bekräfta det.

CGTSR har därför ansett att det enda problem som uppställde sig var och förblir arbetarnas frigörelse. Man må försvara sig mot fascismen genom att klart och tydligt deklarera fred för folken som sucka under dess ok; man må uppmana dem att liksom vi frigöra sig från det kapitalistiska systemet, utan att vara i samförstånd med våra egna ledare i en "union sacrée" (heligt förbund), vars karaktär och värde vi känna till av erfarenheten; man må vara besluten att med vapen i hand motsätta sig varje fascistisk invasion, allt under det man respekterar de kapitalistiska krafter inom landet, mot vilka man förklarat

krig i försöket att genomföra revolutionen inom det egna landet. Må så vara!

Men må man igångsätta ett ideologiskt korståg, som i händelse av seger endast skulle få ett resultat: att till de demokratiska länderna överflytta den fascism man vill slå ned. Nej! Exemplet från 1914 - 1918, som medförde den tyska militarismens sammanbrott och den franska militarismens stärkande, visar att det icke är den rätta vägen att följa eller slå in på. Låt oss icke upprepa det fel som förorsakade den franska revolutionens av 1789 avvikelse och nederlag, mot Robespierres så riktiga råd!

Det kvarstår icke desto mindre att krigspartiet har vunnit en terräng och enorma krafteroch att det socialistiska partiet i dag till en stor del ställer sig gynnsamt till en väpnad konflikt, tvärtemot alla dess doktriner och traditioner; att CGT är ytterst vacklande och behärskas av det kommunistiska partiet.

Generalstrejken den 30 november - i vilken CGTSR deltog hundraprocentigt - blev en beklagansvärd motgång, det viktigaste som det franska proletariatet lidit på tjugo år.

Besluten av förbundskongressen i Nantes, under förhållanden som väl knappast lämnade rum för framgång, kunde den icke tillåta oss uppnå det åsyftade målet. Man proklamerar icke en sådan strejk fjorton dagar i förväg. Att handla så är att ge regeringen tid att mobilisera hela sin undertryckningsstyrka, rekvisition av offentliga tjänster, mobilisering av eventuella strejkande, häktning av deras ledare o.s.v.

Själva strejkens beskaffenhet tillät icke att föra den till ett segerrikt slut. Man ställer icke till sådana strejker i våra dagar utan att med våld ockupera arbetsplatserna. Man genomför icke en generalstrejk i lugn och ro medan man stannar hemma. Man tillåter inte heller regeringen att "handhava" den offentliga opinionen, att bedraga allmänheten genom att låta den ge strejken en politisk karaktär som den icke har.

I en stridav denna omfattning, då de medel varöver regeringen förfogar äyo vida överlägsna arbetarnas egna, kan endast den överraskande effekten återställa jämvikten och komma segern att luta åt arbetarnas sida.

För att ha missförstått eller underskattat allt detta, trots våra varningar, lyckades CGT trots sina miljoner medlemmar icke

i tid och på lämpligt sätt mobilisera sina väldiga massor. Den har likt dentyska landsorganisationen blivit en tungrodd apparat som icke längre kan sättas i rörelse. Oförmögen genom sin massa och ledd av personer som äro mera rädda för revolutionen än borgarna själva, besjälad av en rent byråkratisk anda, är den hädanefter ur stånd att visa att generalstrejken är möjlig. Arbetarna måste göra detta klart för sig och ändra sin nuvarande inställning och metoder för att återgå till dem som innefatta direkt aktion och överrumpling, som förr i världen. Detta tänker och propagerar CGTSR, till vilken på grund av denna motgång strömma talrika arbetare som lurats av CGT:s generalstab.

Man skall inte tro att arbetarklassen är definitivt krossad. Denna motgång är bara CGT:s, dess ledares och metoders, men drabbar icke arbetarna i allmänhet. De förbli tvärtom övertygade om generalstrejkens fulla värde, om den sker under gynnsamma förhållanden, på den direkta aktionens mark, på revolutionär grundval, vilken utgör CGTSR:s och IAA:s aktionsbas.

Mussolini profiterade av denna generalstrejk, vars betydelse han grovt misstagit sig på, för att framlägga sina krav på Korsika, Tunis och Djibouti. Men är det ett misstag från hans sida? Var han icke tvärtom i samförstånd med Daladier för att tillåta denne att genomföra den heliga enheten i Frankrike, befästa sin ställning och ge sin regering ny stadga för att kunna förverkliga sin ryktbara fyrmaktspakt till vilken den tysk-franska deklarationen var förspelet? Har han icke tvärt emot vad man tror i allmänhet underlättat vändningen till högerregim i Frankrike samt gett Daladier möjligheten att förverkliga statskapitalismen som skulle möjliggöra ett samförstånd mellan de fascistiska och demokratiska staterna och förläna deras regimer en tillräckligt stor likhet för att mellan dem återupprätta det varuutbyte som det autarkiska systemet förbjuder.

Tiden skall säkert bringa oss visshet i detta avseende.

Daladiers teatraliska resa till Korsika, Tunis och Algeriet varett svar till Mussolini, ett svar som kanske var lika väl iscensatt som Münchenmötet. Den hade särskilt till ändamål att i Frankrike kalla en våg av överspänd nationalism, vilken oerhört försvårar vår propaganda och aktion. Den tillät och tillåter för en lång tid att bringa krigspotentialen till dess maximum, d.v.s. att upprusta så mycket som möjligt.

Men hur skicklig denna politik än är, har den också sina obehag. Den ruinerar landet, den omöjliggör allt ekonomiskt återuppbyggande och leder till bankrutt.

Den påskyndar således den revolutionära processen och bevisar ännu en gång att de konservativa äro revolutionens bästa agitatorer.

Det är denna som de franska arbetarna aktivt förbereda sig: antingen den sedan blir en följdav kriget eller av bankrutten.

Det är icke statskapitalismen som kan förhindra den eller ens medföra uppskov. Revolutionen ligger i tingens ödesdigra utveckling. Vi komma att göra allt vad vi kunna för att skärpa denna fatalitet och bringa tidpunkten för dess utbrott närmare.

C.G.T.S.R.

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 3. Mars 1939.

STORKAPITALISMEN DIRIGERAR VÄRLDSPOLITIKEN.

Vad som senast inträffat i samband med situationen i Spanien, Kataloniens fall, demokratiernas diplomatiska erkännande av blodhunden Franco etc. avslöjar klart och tydligt det smutsiga spel bakom de politiska kulisserna, som den internationella storfinansen bedriver. Staterna ha som alltid visat sig vara lydiga marionetter för storkapitalismens profitintressen.

Den kamp som det spanska folket fört, vilken kamp ännu ej är avslutad, har varit och är av en tvåfaldig karaktär: mot fascismen och för socialismen. I synnerhet har CNT och FAI med kraft gått in för denna linje och inom de områden av Spanien som berhärskas av det antifascistiska spanska folket har man även i görligaste mån sökt att förverkliga ett socialistiskt, kollektivistiskt samhällssystem.

Den internationella kapitalismen är fullt på det klara med den socialistiska strävan som gör sig gällande inom det antifascistiska Spanien. Och på basis därav har denna kapitalism intagit ställning. Mot det antifascistiska Spanien, mot det hjältemodiga försöket att genomföra en antikapitalistisk, en socialistisk regim i Spanien.

En folkets seger i Spanien skulle otvivelaktigt föra med sig att den antifascistiska kampen upptages med ny kraft runt om i världen, då främst inom de fascistiska staterna själva. Denna kamp kunde bliva början till slutet för den ohyggli a och blodiga reaktion som nu under en följd av år gjort sig så bred lite varstädes.

Att den s.k. demokratin står på spel i Spanien, struntar helt enkelt den internationella kapitalismen i. För denna står det klart att dess utplundrarsystem är i fara om det antifascistiska folket segrar. Därför måste mot folket uppmobiliseras alla frihetsdödande krafter av vilka noninterventionspolitiken var den mest skändliga.

Rent politiskt var det Englands regering som spelade första fiolen när det gällde noninterventionspolitiken men bakom regeringen stod den engelska storkapitalistiska Citygruppen, som dirigerade det hela. Den engelska regeringen med Chamberlain i spetsen har hela tiden visat sig vara Citys trogna lakejer.

Allt talar för att det engelska finanskapitalet under flera år varit med om att finansiera Francos blodiga krig. När nu Franco erkänts skyndar sig genast England att sända en större handelsdelegation till Burgos. För att organisera utsugningen av det spanska folket.

Den engelska kapitalismen litar på sina ekonomiska resurser, med vars hjälp de till slut anse sig kunna vinna profitkriget.

Tyskar och italienarna ha fått göra förarbetet. City-kapitalismen bereder sig på att ensamma behålla vinsten.

I händelse de spanska fascisterna segra behöver Franco mycket pengar för att återuppbygga det förstörda landet samt få detsamma på fötter igen. Italien och Tyskland ha litet av den varan. De sitta själva ekonomiskt svårt till och kunna inte ställa några större summor till Spaniens förfogande. Men England kan detta och det är denna förmåga som just nu utspelas för att därmed vinna ekonomiskt herravälde över Spanien.

Frankrikes storkapitalism har samma beräkningar, samma profitintresse hävdas, och för dessa intressen har man engagerat sin regering mot det spanska antifascistiska folket.

När skall världens arbetarmassor lära sig förstå detta klara sakförhållande och föra sin kamp med hänsyn därtill? Hur länge skola arbetarna fortsätta att lita på regeringarna, dessa regeringar, som dirigeras av storkapitalismen? Vore det inte på tiden att en energisk revolutionär kamp riktade sig mot alla regeringar, med den sociala revolutionen som mål?

Arbetarna måste lita på sig själva. På sin egen styrka och sin egen direkta aktion. Engagera överallt arbetarrörelsen för en oförsonlig kamp mot hela det kapitalistiska systemet. En sådan kamp kommer att fordra stora offer för proletariatet, men det är enda räddningen mot förtryck och kapitalistisk utplundring.

Kämpa själva, för revolutionen, för ett frihetligt socialistiskt samhällssystem.

Sekreteraren.

x x x

KOMMUNISTISKT DUBBELSPEL.

Dagen efter Barcelonas fall publicerades i den kommunistiska pressen ett manifest i vars inledning man säger:

> "Vid budskapet om Barcelonas fall ha de kommunistiska partierna i Frankrike, Storbritannien, Förenta Staterna, Kanada, Tyskland, Italien, Schweiz, Österrike, Tjeckoslovakien, Belgien, Holland, Sverge, Danmark, Latin-Amerika och Spanien slungat ut följande maning till alla världens freds- och frihetsälskande människor,"

För det första måste man konstatera det enastående rekordet i snabbhet genom att alla dessa partier, belägna i olika världsdelar, på en dag kunnat ena sig om ett manifest. Antingen måste kommunisterna på förhand spekulerat i Barcelonas fall eller var det hela ett falsarium.

För det andra är det betecknande att en underskrift fattas, nämligen Sovjet-Unionens kommunistiska parti. Därjämte kan anmärkas att manifestet inte har publicerats i den kommunistiska pressen i Sovjet-Unionen.

I ett avsnitt av manifestet förklaras bland annat:

> "Låt oss arbeta för att ena alla folk kring de fyra stora demokratiska makterna, Frankrike, Storbritannien, Förenta Staterna och Sovjet-Unionen. Det utgör garantin för framgång."

Till ovanstående kan anmärkas att dessa stater upprätthållit den brottsliga noninterventionspolitiken mot Spanien. De demokratiska staternas senaste förräderi genom att erkänna banditgeneralen Franco, är en ganska betecknande illustration till kommunisternas manifest om uppslutning kring de "demokratiska staterna".

I kommunisternas manifest förekommer även följande appell:

> "Bojkotta Hitler-Tysklands, Italiens och Japans varor, samt alla varuleveranser till dessa länder! Vägra lasta fartyg och bojkotta transporter till Tyskland, Italien

och Japan. Inte ett ton kol, inte ett fat bensin åt invasionsarméerna och förrädaren Franco!"

Mot denna paroll har naturligtvis vi anarkosyndikalister intet att invända. Tvärtom i stället. Men vad som samtidigt inträffade var betecknande för kommunisternas förrädiska dubbelspel. Vi mena Sovjet-Unionens nya handelsöverenskommelse med det fascistiska Italien.

Medan 15 länders kommunistiska partier utsände sitt manifest, i vilket bland annat manades till bojkott och blockad mot de fascistiska länderna höll Sovjet-Unionen på med förhandlingar om ett nytt handelsavtal med Italien vars förhandlingar slutade med att en handelsöverenskommelse undertecknades.

Den fascistiska tidningen Giornale d 'Italia säger bland annat om överenskommelsen:

"Genom det nya avtalet kommer handelsutbytet mellan de båda länderna att ökas från 400 till 1.000 miljoner lire. Fördraget är det största som Italien någonsin slutit med Sovjet-Unionen. De importerade ryska varorna komma att betalas i spärrlire, vilka Sovjet-Unionen skall använda för att betala sina köp på den italienska marknaden. Bland de varor Italien kommer att importera från Sovjet-Unionen märkes olja, mangan, kol, vete, korn och trä."

Ovanstående är kanske en förklaring till att det kommunistiska partiet i Sovjet-Unionen ej undertecknade kommunisternas manifest, vilket bland annat manade till bojkott och blockad av fascistständerna.

x x x

DÄR SOCIALDEMOKRATIN BEHÄRSKAR REGERINGSMAKTEN.

I samband med Barcelonas fall beslöt norska regeringen att införa passvisering för spanska medborgare. Avsikten var naturligtvis endast den att förhindra för Francos mördarhorder flyktande spanjorer att finna en tillflykt i det "demokratiska" Norge.

Samtliga ledamöter i den norska regeringen äro socialdemokrater.

I Danmark, där socialdemokraterna behärska majoriteten i regeringen fattades samma beslut.

I Sverge samma förhållande. Regeringen därstädes införde genom dekret passvisering för spanska medborgare. Det inträffade samtidigt som de spanska flyktingarna pressade sig över franska gränsen.

Regeringen i Sverge behärskas av socialdemokraterna.

Socialdemokraterna i Sverge bruka påstå att detta lands flyktingslagar äro de mest humana av något lands lagar i detta avseende. På papperet är det kanske så, men vi kunna tillfoga den upplysningen att samtidigt som de nya lagarna trädde i kraft gavs order att utöka bevakningen vid gränserna för att därmed förhindra flyktingar att komma in i landet. Eller med andra ord, för att förhindra att flyktingar kommo att behandlas av denna "humana" lagstiftning.

Regeringar äro sig lika överallt. De handla reaktionärt även om de kommit till makten genom arbetarnas hjälp.

x x x

FÖRENTA STATERNA OCH VÄRLDENS DEMOKRATI.

Under den senaste tiden har Förenta Staternas president, Roosevelt hållit åtskilliga tal i vilka han kraftigt fördömt de fascistiska staterna och deras våldspolitik. Han har även förkla-

rat att Förenta Staternas ställning var givet på de demokratiska staternas sida.

Som en liten illustration till Roosevelts vackra tal om demokrati och frihet och Förenta Staternas ställning till detta problem kan följande Havas-telegram från Washington, vilket offentliggjordes i pressen vid årsskiftet anföras:

> "Enligt en av handelsdepartementet offentliggjord statistik utgjorde Förenta Staternas export under november månad nästan det dubbla mot oktober månad. Exporten gick huvudsakligast till Japan, Italien och Tyskland."

Medan regeringscheferna tala om fred, frihet och demokrati spekulerar kapitalismen i fascism och krig.

x x x

K U B A.

Enligt rapport till IAA har på Kuba bildats en propaganda organisation med syfte att sprida den frihetliga socialismens idéer. En ny tidning skall startas: "Rumbos Nuevos" samt skall dessutom utgivas böcker och broschyrer. Kamraterna Rudolf Rocker och D.A. Santillan ha anmodats medarbeta i tidningen.

Organisationens verksamhet skall inte begränsas enbart till propaganda utan skall sträva efter att söka bilda revolutionära syndikalistiska organisationer med anknytning till IAA.

x x x

IAA GÖR EN FRAMSTÖT I ENGLAND.

I England är IAA knappast känd bland arbetarna. Under en lång följd av år har ej bedrivits någon anarkosyndikalistisk propaganda därstädes och är det då naturligt att de engelska arbetarna stå ganska oförstående för våra frihetliga idéer.

För att i någon mån göra IAA känd i England har IAA:s senaste manifest till världens arbetare på IAA:s bekostnad spridits i en massupplaga i England. Bland annat har manifestet per post sänts till cirka 5.000 fackföreningar på skilda platser i England.

Vi hoppas att denna första framstöt som kommer att följas av andra kommer att bereda marken för en anarkosyndikalistisk rörelse även i England. I första hand böra alla ansträngningar göras för att inom den gamla fackföreningsrörelsen därstädes dana en anarkosyndikalistisk propagandarörelse.

En del smärre propagandagrupper på anarkistisk bog finnes redan, särskilt i London, men dessa ha hittills arbetat ganska isolerade från varandra.

Nyss har dock ett steg tagits som kanske kommer att konsolidera denna rörelse i England. Kamraterna ha nu bildat en gemensam anarkistisk organisation. Bland de grupper som anslutit sig till denna federation är studenternas frihetsgrupp, vilken grupp nyss utgav en liten stencilerad tidning: Revolt.

Vi hoppas att den anarkosyndikalistiska rörelsen skall kunna vinna fotfäste bland Englands arbetande massor.

x x x

S.A.C:s VERKSAMHET FÖR SPANIEN.

Den svenska syndikalistiska organisationen, SAC har under hela den tid revolutionen och inbördeskriget pågått i Spanien varit i ständig aktiv verksamhet för att på olika sätt hjälpa det kämpande spanska folket.

Möten och föredrag om Spanien ha varit en daglig företeelse. Massor av upprop och manifest ha utdelats, en rad broschyrer och böcker i den spanska frågan ha utkommit och stora reklamstarka propagandaaffischer ha uppklistrats landet runt.

Den ekonomiska hjälpverksamheten har ävenledes varit omfattande. Under hela tiden ha insamlingar pågått. För närvarande har insamlats 400.000:- svenska kronor. Dessa pengar ha dels överlämnats till CNT och dels till Solidaridad Internacional Antifascista - S.I.A.

Det var ävenledes de svenska anarkosyndikalisterna som togo de första initiativen för den stora Spanien-Kommitten, vilken kommitté uträttat storverk för att hjälpa det spanska folket.

De svenska anarkosyndikalisterna fortsätta oavbrutet med denna sin hjälpverksamhet.

x x x

SYNDIKALISMEN I POLEN.

II.

ZZZ i Polen erkänner klasskampen. Det heter i dess principförklaring att ingen enda kompromiss eller partiell reform skulle kunna mildra de existerande motsättningarna i den kapitalistiska samhällsordningen, inte ens ändra något i klasskampens existens och nödvändighet. Denna kan endast försvinna i det framtida samhället, då själva klassmotsättningarna ha upphävts. En samhällsordning med social demokrati, frihet och jämlikhet är enligt ZZZ:s principförklaring möjlig endast på grundval av ett politiskt och ekonomiskt oavhängigt Polen. I den polska republiken tillkommer proletariatet den främsta platsen, emedan både producenter och konsumenter omfattas av allt vad som är nödvändigt för att vidmakthålla livet och civilisationen. Att erövra denna ställning åt Polens proletariat är ZZZ:s mål.

Som första steget härtill avser den hela arbetarklassens sammanslutning i fackföreningar, vilka ställa sig på klasskampens och nationens grundval samt på oavhängighetens ståndpunkt gentemot de politiska partierna.

Den nuvarande klasskampen betraktas av ZZZ som en notorisk kraft, som ett nödvändigt jäsningsmedel för de framtida sociala formerna. I kampen mot kapitalismen skapa fackföreningarna samtidigt samhällets framtida former.

ZZZ kräver direkt aktion inte bara i teorin, utan tillämpar den också i praktiken. ZZZ går in för strejker med besättande av arbetsplatsen - en strejktyp som lämpar sig bra för polacker och därför också kallas för "polsk strejk". Propagerandet av dylika strejker fortsättes. Medan den reformistiska fackföreningsrörelsen avvisar den polska strejken, förklarar ZZZ öppet att den inte vill ta avstånd från denna kampmetod. Det förekommer att organiserade vid en strejk visserligen deltaga i den men icke i själva fabriksockupationen. Därpå beror också att vid de 952 "polska strejker" som fördes år 1936 och vid vilka 1.340 arbetsplatser ockuperades, drabbades därav 139.000 arbetare, men endast 120.000 deltogo i fabriksockupationerna.

ZZZ är en "oavhängig fackföreningsrörelse". Den är oavhängig av alla politiska partier. Den tar ingen del vid valen. Dess funktionärer, medlemmarna av ZZZ:s centralstyrelse, förbundsstyrelserna och avdelningsorganisationerna få icke vara medlemmar av något politiskt parti. För de övriga medlemmarna är detta icke förbjudet men de få inte deltaga i någon partipolitisk propaganda inom fackföreningarna.

Som motto stod ända tills helt nyligen på vinjetten till ZZZ:s organ "Front Robotnik" (Arbetarefront) följande: "Icke röstsedeln utan den direkta aktionen är vapnet i arbetarnas kamp."

I en resolution om Spanien uttryckte ZZZ:s senaste kongress sin beundran över Spaniens syndikalistiska organisationer. "Deras oavhängighet från varje som helst politiskt parti" - heter det i resolutionen - "har man att tacka för att en fullständig enhet uppnåtts, friheten räddats och den proletära demokratin kunnat uppstå."

Kommunisterna ha över huvud taget intet inflytande på ZZZ. Den är likväl ingen antibolsjevikisk rörelse, den bekämpar det kommunistiska partiet alldeles som den bekämpar alla andra politiska partier. (Polens kommunistiska parti, som alltid varit illegalt, har nyligen upplösts genom Stalins order).

I striden mellan demokrati och fascism i Polen ställer sig ZZZ likväl på demokratins sida. Den går in för frihet vid valen, för tryckfrihet, mötesfrihet och organisationsfrihet o.s.v. samt riktar sig väl också av protest mot den nuvarande regimen. ZZZ understöder också den demokratiska bonderörelsen. Den vill i intet fall, om det också vore rent negativt, stödja de fascistiska tendenserna och riktningarna för förintande av deparlamentarisk-demokratiska friheterna. Med "demokrati" förstår ZZZ för övrigt inte bara politisk utan också ekonomisk frihet och jämlikhet. Den talar alltid om "proletär demokrati" och "verklig folkdemokrati".

Emellertid står det sedan någon tid på vinjetten till ZZZ:s organ endast att läsa: "Arbetarklassens vapen är den direkta aktionen". Det tidigare tillägget, "Inte röstsedeln" har strukits med hänsyn till den fascistiska antiparlamentarismen.

ZZZ:s syndikalism bär en revolutionär karaktär så till vida att den som sitt mål uppställer samhällets omgestaltning och skapandet av ett antikapitalistiskt samhällssystem. Den förklarar att arbetarklassen måste ta på sig hela ansvaret för Polens välgång. Men den polska staten anser den som sin stat. Även för ZZZ är den polska staten identisk med Polens oavhängighet. Det faktum att den polska staten under halvtannat århundrade varit uppdelad mellan andra och att den polska socialismen alltid var förenad med kampen för den nationella oavhängigheten gör här ännu alltjämt sitt inflytande gällande. Anarkismen är i Polen ett illdåd och den som kallar sig anarkist utsätter sig därigenom för förföljelse. Varje organisation, som uttalar sig mot staten, är förbjuden i Polen. ZZZ önskar röra sig inom den polska statens kader.

ZZZ ställer sig sedan också på det internationella försvarets ståndpunkt. Den ser i försvaret av republiken Polens politiska oavhängighet en av sina viktigaste principer. T.o.m. försvarar den klasskampens nödvändighet och nödvändigheten av kampen mot de politiska partierna med åberopande av det nationella försvaret. ZZZ ser i det kapitalistiska förtrycket det största hindret för att bland arbetarna bedriva propaganda för nödvändigheten av landets försvar.

ZZZ representerar slutligen federalismen som organisationsprincip, men uppvisar icke desto mindre också centralistiska drag. Om uteslutningar, t.o.m. av en avdelning, beslutar centralstyrelsen. Federationens sekreterare äro i allmänhet intellektuella. De tillsättas av federationens styrelse och icke av medlemmarna. De övriga förvaltningskårerna inom federationen - även de avlönade posterna - bestå av arbetare. Deras löner överstiga icke en skaplig arbetarelön.

(de Jong, "De Syndikalist")

STÖD I.A.A:s INTERNATIONELLA SOLIDARITETSFOND.

Inom varje land måste omedelbart organiseras en omfattande hjälpverksamhet till förmån för IAA:s solidaritetsfond. Massor av revolutionära flyktingar från olika länder finnes, som måste hjälpas.

Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415 ,STOCKHOLM I, S v e r g e.

x x x

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I. A. A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 4. Stockholm i april 1939.

SITUATIONEN I SPANIEN.

Den hastiga utveckling av händelserna i Spanien som gjort sig gällande under den senaste tiden, har helt naturligt gjort det nödvändigt med en ordentlig redogörelse över vad som verkligen inträffat. Från IAA:s sektioner har ävenledes inkommit en rad av skrivelser vari upplysningar begärts om händelseförloppet, detta särskilt med hänsyn till kommunisternas våldsamma hets mot våra anarkosyndikalistiska kamrater i Spanien för deras ställningstagande till händelserna under den senaste tiden

IAA:s sekretariat har gjort allt för att införskaffa detaljerade upplysningar angående händelseförloppet. En mängd skrivelser ha ävenledes kommit sekretariatet tillhanda. IAA:s sekreterare har på SAC:s bekostnad under dagarna den 14 - 17 mars varit i Paris för att erhålla direkta informationer från kamraterna inom CNT - FAI om händelseförloppet. En mängd sådana upplysningar erhöllos även vid detta besök.

Sekretariatet har dessutom vidtalat kamrat Albert Jensen, som på basis av dels det material i frågan som kommit IAA tillhanda och dels på basis av den mängd material han själv anskaffat för IAA skriva en längre redogörelse ifråga om händelseförloppet i Spanien. Denna redogörelse är införd i detta nummer av IAA:s Presstjänst. Vi uppmana våra kamrater i alla länder att noga studera denna rapport samt använda densamma för vår press och i vårt försvar av den anarkosyndikalistiska världsrörelsen. Redogörelsen följer här nedan.

IAA:s sekretariat.

VAD SOM INTRÄFFADE I SPANIEN.

Den kamp det spanska folket fört för sin frihet under 2½ år lider (men den kommer att tas upp igen) mot sitt slut. Dess epilog, som inleddes med Francos offensiv mot Katalonien före jul, har varit tragisk och svår att förstå på avstånd. Det har brustit med informationer och IAA:s sekretariat har stått lika frågande inför händelserna januari - mars 1939 som kamraterna överallt i världen, vilka otåligt av oss krävt informationer. Så småningom har den ena detaljunderrättelsen lagts till den andra och vi tro oss i följande kunna ge en framställning som icke annat än måhända i oväsentliga detaljer kan avvika från verkligheten.

Det republikanska Spanien har kämpat mot en hel värld. Det har förrätts av arbetarklassen, av internationalerna, de socialdemokratiska såväl som den kommunistiska. Förräderiet började med att den franska folkfrontsregeringen omedelbart efter den spanska generaljuntans revolt i juli 1936 spärrade utförseln t.o.m. för tidigare beställt krigsmaterial till Spanien. Regeringschefen, socialdemokraten Blum, inbjöd omedelbart England, Ryssland, Italien och Tyskland att ansluta sig till denna vapenblockad. Ur denna inbjudan uppstod "noninterventionen", vilken i sin praktiska tillämpning blev en mot det republikanska Spanien ensidigt riktad vapenblockad, medan det

fascistiska Spanien öppet fick sin tillförsel av krigsmaterial och fascistiska invasionstrupper från Italien och Tyskland. Demokratierna - även de socialdemokratiskt regerade länderna - ingingo således allians med Hitler och Mussolini samt hjälpte Franco mot det republikanska och den sociala revolutionens Spanien.

De socialdemokratiska internationalerna - partiinternationalen och fackföreningsinternationalen - ställde sig i juli 1936 bakom det spanska folket i ett manifest till världens arbetare. Men när den franska folkfrontsregeringen tagit initiativet till noninterventionen solidariserade sig dessa internationaler med noninterventionen. Först fram i juli 1937 fann man denna ståndpunkt ohållbar och i ett manifest manade man arbetarna att öva tryck på de demokratiska regeringarna för återupprättandet av republikens folkrättsenliga rätt att få köpa vapen i utlandet. Men dessa internationalers maning, många gånger upprepad, blev ett dött ord på papperet. Internationalernas nationella sektioner fortsatte att stödja de regeringar som i allians med Hitler och Mussolini förde vapenblockaden mot republiken. Detsamma gjorde denkommunistiska internationalens nationella sektioner, trots allt sitt skrik. Det var en politik full av dubbelhet, falskhet och svek från de kommunistiska och socialistiska internationalernas sida. Det internationella proletariatet har svikit sina spanska bröder. Den syndikalistiska internationalen var allt för liten för att kunna uträtta något av verklig betydelse.

Det är nödvändigt att erinra om detta förhållande. Det republikanska Spanien kämpade ensamt och övergivet mot en hel värld. Man hoppades i det längsta att en förändring skulle inträda. När icke detta blev förhållandet, blev det för varje månad som gick alltmer klart, att det republikanska Spanien och därmed också den i Spanien påbörjade sociala revolutionen, var dömd till undergång, hur hjältemodigt det spanska folket än kämpade. En dag måste det komma ett sammanbrott. Den mänskliga motståndskraften har sina gränser. Det finns en punkt där de fysiska och moraliska krafterna äro uttömda och sammanbrottet måste inställa sig. Och det är tydligen detta sammanbrott av motståndskrafterna som inställt sig för det republikanska Spanien.

x x x

När man sakligt och objektivt söker pröva anledningen till sammanbrottet, så måste utan tvekan i första rummet ställas noninterventionen, en sammansvärjning av alla kapitalistiska intressen emot den socialistiska fara som en seger för det republikanska Spanien skulle ha inneburit.

I andra rummet - men också det synnerligen avgörande - kommer det ryska inflytandet. Också Ryssland förrådde den sociala revolutionen i Spanien. Icke i alla avseenden kan det historiska perspektivet ännu framstå fullt klart, isynnerhet icke för en bedömare som icke följt händelserna inifrån. Men i stora drag framstår denna inblandning klar nog.

Den ryska spanienpolitiken har icke haft något socialistiskt innehåll, men väl antisocialistiskt. Den har varit dikterad icke av intresse för det spanska folkets öde, men av intresse för Rysslands nationella politik.

Ryssland anslöt sig omedelbart i augusti till noninterventionen och förblev ansluten till densamma ända till det tragiska slutet. Men inför tillämpningen av noninterventionen, inför den ensidiga, endast mot republiken vända vapenblockaden, förklarade Ryssland ioktober 1936, att det icke kunde betrakta sig mera bundet av noninterventionsöverenskommelsen än de andra deltagarna. När Italien och Tyskland levererade vapen till Franco förbehöll sig Ryssland att leverera vapentill republiken. Och så skedde. Ryssland uppträdde som affärsmän och levererade en del vapen på de hårdast tänkbara villkor, d.v.s. mot extra kontant betalning i guld. Det var den "hjälp" Ryssland gav det spanska folket. Och småningom upphörde även denna.

Europa befann sig i en period av permanent krigsfara. När som helst kunde ett krig bryta ut. När som helst kunde Tyskland angripa Ryssland. I den internationella maktpolitiken var det en tillgång av utomordentlig betydelse att Ryssland hade det republikanska Spanien som allierad, som en reserv. Utifrån denna synpunkt förde

Ryssland sin spanska politik.

Det förefanns en fara, att de fyra stormakterna England, Frankrike, Tyskland och Italien kunde finna varandra i de gemensamma kapitalistiska intressena emot Ryssland, som visserligen etablerat en statskapitalistisk regim, men som dock gjort slut på den privatkapitalistiska. England avlägsnade sig mer och mer från Ryssland och påverkade Frankrike i samma riktning. Det förefaller som om Rysslands intresse att stå väl till boks hos de kapitalistiska demokratierna på ett avgörande sätt påverkat dess politik i Spanien. Det kommunistiska partiet PSUC gjordes till Rysslands villiga redskap. Det är ju ett känt förhållande att det tack vare den centralistiska princip, som genomförts i den Kommunistiska Internationalen, icke finns någon självständighet för de olika sektionerna, utan de alla dirigeras från Moskwa. Och strängt taget äro de nationella sektionerna av den Kommunistiska Internationalen ingenting annat än redskap i den ryska utrikespolitiken.

Moskwa gick in för att politiskt behärska denspanska republiken. Det var ett ganska lätt spel. Spanien kom allt mer och mer i beroende av de ryska leveranserna av krigsmaterial. CNT - FAI framstod för Moskwa som en farlig fiende. Under ledning av CNT - FAI hade arbetarna i det republikanska Spanien gått in för en social revolution, som inte gav någon plats för partipolitiskt herravälde och således uteslöt den partipolitiska diktatur, som kommunisterna och Moskwa eftersträvade. CNT - FAI:s inflytande befann sig i oroväckande tillväxt. Att tillintetgöra den anarkosyndikalistiska rörelsen i Spanien framstod för Moskwa som en politisk nödvändighet. På samma sätt framstod det som en nödvändighet att kunna krossa det till sin ideologi kommunistiska men självständiga och revolutionära partiet POUM. Regeringen Caballero ådagalade visserligen ingen större entusiasm för den under ledning av CNT - FAI stående sociala revolutionen. Snarare tvärtom. Men då denna regering icke ville uppträda tillräckligt agressivt mot anarkosyndikalisterna, och då den vägrade att på Moskwas uppmaning likvidera POUM, så var det nödvändigt att denna regering störtades och en annan regering kom till makten, som var villigare att tjäna Moskwas intressen. Och på detta inriktades nu det kommunistiska partiets verksamhet i Spanien.

Någon gång i mars 1937 hade kommunisterna i Barcelona med hjälp av en förfalskad rekvisition från vapenarsenalen i denna stad lyckats utbekomma tio tanks. Dessa tanks fördes icke till fronten, där de så väl behövts till stärkandet av försvaret mot fascisterna. De fördes till en kommunistisk kasern i staden. Då arsenalförvaltningen började misstänka, att det icke stod rätt till och snart kunde konstatera att det här förelåg ett bedrägeri, återkrävdes tanksen. Kasernkommendanten förnekade att ha mottagit några tanks, men blev ertappad på bar gärning som lögnare. Denna händelse ådagalade med full klarhet att kommunisterna planerade någon politisk kupp. Från denna tankstöld går den kommunistiska intrigen många krokiga vägar fram till kuppförsöket i Madrid och Cartagena i mars 1939.

Kuppförsöket lät icke vänta på sig länge. Det kom den 3 maj 1937 i Barcelona, då den kommunistiske poliskommissarien Salas i spetsen för några polistrupper sökte sätta sig i besittning av telefonhuset i Barcelona, som stod under beskydd av milismän tillhörande UGT och CNT, milismän från de reformistiska och de anarkosyndikalistiska "fackföreningarna". Denna kommunistiska provokation kallade Barcelonas revolutionära arbetare ut på gatorna, där de liksom den 19 juli 1936 byggde barrikader och beredde sig på strid mot dem som ville usurpera makten. Striden bilades genom ingripande från CNT:s ledning och CNT:s ministrar i regeringen Caballero. Det kloka eller icke kloka i detta åtgörande föreligger icke här till bedömande, men det var ett utslag av CNT:s - FAI:s vilja att offra allt för att vinna kriget mot fascisterna.

Om kuppförsöket momentant misslyckades, så gav det ändå småningom resultat. De framprovocerade oroligheterna voro ett faktum, och man utnyttjade dem för att undergräva regeringen Caballeros ställning. Snart föll Caballero och regeringen Negrin kom. Och Negrin blev allt mer och mer Moskwas fånge. Partiet POUM upplöstes, dess ledare anklagades och häktades. I regeringen Negrin hade kommunisterna fått en inkörsport till makten, som sakta och varsamt erövrades steg för steg. Barcelonahändelserna i maj hade lärt kommunisterna, att de måste gå varsamt fram.

Regeringen Negrin inriktade sin politik inom landet enligt

Moskwas anvisningar. Oupphörliga trakasseringar riktades mot de revolutionära erövringarna, mot de kollektiviserade företagen etc. Kommunisterna kom i besittning av polisväsendet och "rättsväsendet" och utnyttjade sin ställning till genomförandet av en mot de frihetliga riktningarna inriktad terror, men som också riktades mot sådana medlemmar av UGT och socialister som icke i allt rättade sig efter Moskwa. Efter ett systematiskt intrigerande lyckades men avlägsna Caballero från ledningen av UGT, och man förbjöd honom att ta ordet offentligt ital och skrift. Mordet på arbetare och soldater från andra riktningar än den kommunistiska eller dem underordnade upphöjdes till ett politiskt instrument av betydelse. Den kommunistiska tjekan, som upprättades efter ryskt mönster, höll sig med privata fängelser i vilka de misshandlade och torterade sina fångar eller lät dem försvinna, och regeringen Negrin aktade sig att ingripa mot detta tillstånd av rättslöshet. Den kommunistiska överste Lister utsändes för att krossa jordbrukskollektiven och socialismen i Aragon. Hänsynslöst nedskjötos bönder och arbetare som vågade opponera sig. Man ville tydligen förvärva sig den engelska och franska kapitalismens bevågenhet samtidigt som man trodde sig krossa CNT.

I en rapport till IAA:s sekretariat lämnar A.D. de Santillan ett drastiskt exempel på det "rättstillstånd" som skapats av kommunisterna. Han skriver: "trots alla försäkringar om att ändringar skulle vidtagas fortsatte mördandet av soldater och officerare vid fronten. Ja, mördandet, icke arkebuserandet, ty detta senare tillvägagångssätt har dock ett sken av laglighet i de flesta fall. Det är sannerligen icke svårt att i detalj påvisa tusen fall av mord på soldater och officerare, vilka i regel tillhörde den frihetliga rörelsen." Och så nämner Santillan ett fall som vi här summariskt referera:

Löjtnant Panes hade häktats i samband med en ordtvist. Han torterades i kasernen Karl Marx, fördes därefter till Solsona samman med åtta kamrater ur 26 divisionen, f.d. Durrutikolonnen. Domarna kunde inte finna sak mot de anklagade och beordrade deras återförande till divisionen. På en lastbil fördes de i riktning mot Mollerusa. De följdes av en personbil med några män ur överste Galans eskort, beväpnade med maskinpistoler. Vid en avtagsväg anvisades de nio den riktning de hade att taga för att komma fram till sin division. Knappt hade de tagit några steg förrän en salva brakade lös bakom dem. Panes kastade sig genast till marken. Två av kamraterna föllo genomborrade av kulor över hans kropp. Soldaterna ur Galans eskort kommo fram och lossade några skott mot de stupade och foro bort i tron att de hade gjort slut med alla. Panes hade emellertid skyddats av dem som stupade över honom och han lyckades ta sig fram till Barcelona, där han fick skydd i CNT - FAI:s hus.

Santillan tillägger:"Saker som denna och många gånger ännu mera bestialiska förekommo ofta vid fronten. Mördarna skyddades av medlemsbok i kommunistiska partiet, offren voro nästan undantagslöst medlemmar av våra organisationer."

x x x

När den Negrinska regeringen på hösten 1937 flyttade från Valencia till Barcelona, så förefaller även detta mindre ha varit dikterat av krigsförhållandena än av politiska motiv. Katalonien intog en allt för självständig ståndpunkt i sitt förhållande till centralregeringen. Katalonien hade en utsträckt självstyrelse, hade sin egen regering och hade sin egen armé som försvarade den östra fronten. För ett parti som eftersträvade partidiktatur under mask av demokrati var det icke tillfredsställande, att detta tillstånd fortsatte.

När centralregeringen kommit till Barcelona började omedelbart en dragkamp om vem som hade att bestämma: centralregeringen eller den katalanska regeringen. Då det ligger i själva regeringssystemets natur att eftersträva maktfullkomlighet var det redan av denna anledning givet, att konflikter måste uppstå. Men då centralregeringen även av bestämda politiska motiv sökte utvidga sin makt på den autonoma katalanska regeringens bekostnad, så skärptes helt naturligt motsättningen, och snart var centralregeringen innehavaren av den verkliga makten, medan den katalanska regeringen dels förde en skentillvaro, dels ställts under kommunistisk kontroll. Den moskowitiska maktkoncentrationen genomfördes.

En korrespondent till svenska liberala Handelstidningen skriver: "Ledande och även underordnade befattningar inom det katalanska polisväsendet övertogs av invandrande tjänstemän och i andra fall måste katalanska tjänstemän inom polisväsendet, som stått på sin post sedan inbördeskrigets utbrott träda tillbaka för att lämna plats åt medlemmar av det kommunistiska partiet, som av centralregeringen betraktades såsom varande mer tillförlitliga." Hela den katalanska justitieapparaten kom i händerna på kommunisterna. Kommunisterna voro politiskt i det närmaste herrar i Katalonien. Terrorn regerade även Katalonien.

Men man kan icke ostraffat föra ett till sin karaktär fascistiskt polisvälde under åratal, icke nedskjuta antifascistiska bönder och arbetare, icke undanskjuta alla dugande antifascistiska officerare och ersätta dem med partifavoriserade oduglingar, icke mörda antifascistiska soldater i vilken utsträckning som helst bara därför att de tillhöra frihetliga riktningar av arbetarrörelsen, man kan inte göra detta hur länge som helst utan att massorna börja fråga sig vad det egentligen är som skiljer mellan Francos fascistiska regim och den Negrinska regimen. Man kan icke förfara på detta sätt utan att framkalla demoralisation och upplösning och undergräva kampviljan. Och det var denna demoralisation, som började inställa sig och slutligen framkallade det moraliska sammanbrottet. Kamrat Santillan betonar i sin rapport, att sammanbrottet i Katalonien mindre kan betraktas som ett militärt och mera som ett politiskt sådant. Ty man slutade upp med att slåss i Katalonien, man bara drog sig tillbaka under det kommunistiska befälets kommando. Och sammanbrottet var ett sammanbrott för den politik som förts av Negrin under kommunistiskt inflytande.

x x x

Upprepade gånger hade våra kamrater gjort föreställningar hos regeringen, men alltid med negativt resultat. Man närmade sig tiden för den av Franco förberedda stora offensiven på den katalanska fronten. Våra kamrater gjorde nya framställningar hos Negrin. De bevärdigades inte med ett svar. Inom armén ökade tendenserna till upplösning och demoralisation. På det ekonomiska området rådde kaos. Det fanns en byråkrati och en apparat för den "offentliga ordningen" som omslöt flera människor än antalet vid fronten kämpande soldater. Återigen gjorde våra kamrater nya demarcher. De voro villiga att skaffa några tusen fullt pålitliga och beslutsamma män och smuggla dem bakom fiendens linjer för att i ryggen börja gerillakrig och öva sabotage. Sammaledes att utöva viss verksamhet i Marocko. Regeringen behövde bara ställa nödvändiga medel och vapen till förfogande. Våra kamrater ville löpa alla risker vid det farofyllda uppdraget. Inget svar från regeringen.

Offensiven närmade sig. Våra kamrater undersökte fronten. Demoralisationen befann sig i farlig tillväxt. Befästningsanläggningarna voro ofta odugliga. De bästa yrkesofficerarna med antifascistiskt föregående, som kämpat på folkets sida sedan den 19 juli, voro undanträngda av tvivelaktiga element och hade isolerats. En grupp sådana begärde en dag pass hos regeringen för att resa till Kina och slåss mot fascismen, eftersom det icke förunnades dem att få göra det i Spanien. Äntligen kallade regeringen representanterna för organisationerna och partierna! Äntligen! Negrin talade om fjolårets offensiv vid Ebro, förklarade att regeringen vidtagit åtgärder för att stoppa den förestående Franco-offensiven och bjöd på champagne. Våra representanter bugade sig kyligt och avlägsnade sig. De voro alarmerade av regeringens lättsinniga optimism.

Hela det tillgängliga flyget bestod av 10 - 15 bombplan och 50 - 60 jaktplan. Le Temps korrespondent påstod, att den republikanska utrustningen beträffande artilleriet stod i proportion till den fascistiska som 1 till 9, lätta kulsprutor som 1 till 4, luftvärnsartilleriet som 1 till 50 och på hela den katalanska fronten hade milisen endast 40 st. 20 mm-kulsprutor för en armé på 2oo.ooo man. Utländska diplomater, stationerade i Barcelona, förklarade att den republikanska armén "i månader lidit brist på ammunition och levnadsmedel."

Det artilleri som fanns var icke effektivt, ty det som ryssarna levererat var det inte mycket bevänt med. Efter en kort tids skottlossning blev kanonerna närmast obrukbara. Dessutom voro de av ett 50-tal olika kalibrer, vilket i oerhörd grad försvårade ammuni-

tionsförsyningen.

Det fanns divisioner, exempelvis 24:de, som ockuperade ett frontavsnitt på ända till 15o kilometers längd. Hälften av manskapet var därtill vapenlöst och med kulsprutekompanier som inte hade mer än tre kulsprutor till sitt förfogande.

Levnadsmedel saknades. Regeringen Negrin hade på sin tid övertagit livsmedelsförsyningen under påstående att katalanerna missskötte den. Resultatet blev ett frundligt fiasko. Förhållandena förvärrades i hög grad för folkets massor medan den statliga byråkratin och de privilegierade skikten kunde förskaffa sig allt möjligt i smyghandeln till fantasipriser. Folket svalt men även den väldiga mängden av polistrupperna, karabiniererna, stormtrupperna ledo som privilegierade ingen brist. Allt detta undergrävde förtroendet till regeringen och ökade demoralisationen.

Systematiskt hade den Negrinska regeringen sökt att beröva arbetarna frukterna av de revolutionära erövringarna. Negrin hade som princip proklamerat egendomens oantastlighet. Massorna hade icke längre den gamla kampgeisten, då man frånhänt dem deras erövringar, vilket allt bidrog att underminera moralen, utan vilken ingen framgångsrik kamp kunde föras.

Folkfrontens nationalråd sammanträdde. Våra kamrater framförde åter sina krav. De voro beredda till allt, att offra allt, men de krävde ett minimum av garantier. De krävde att tjekamorden vid fronten skulle stoppas; att det kommunistiska överväldet inom armén skulle avskaffas: att klara antifascistiska fackofficerare som förföljts och ofta torterats av tjekan skulle återfå sina kommandon så att garantier skapades för en duglig militärledning; att den ledning som under nära två år dokumenterat sin inkompetens skulle utbytas; utnyttjandet av gamla spanska irreguljära krigsmetoder vid sidan av de reguljära; energisk verksamhet i Francos etapper. Man uppnådde ingenting. Allt gick i de gamla hjulspåren. För alla varningar slog man dövörat till.

x x x

Så började offensiven och våra kamraters förutsägelser och varningar besannades i allt för hög grad. Armén kämpar inte, den flyr och lämnar vapnen efter sig. Undantag utgjordes av styrkor där den frihetliga rörelsen hade sina män i leden, men då i regel även här fanns kommunistiska överkommandon, så blev upplösningen katastrofal. I Ebroarmén under Listers befäl stod det sämre till än man kunnat ana.

Det nordvästra avsnittet av den långa fronten hölls väsentligen av anarkosyndikalistiska styrkor. Här sökte Franco bryta igenom för att avskära den republikanska armén från ett eventuellt återtåg över den franska gränsen, men det lyckades inte. Franco försökte de längre söderut och lyckades bättre. Nyckelpositioner av sådan betydelse som Borjas Blancas, under kommunisten Galans befäl föll i Francos händer. Galan remplacerades genom regeringens ingripande. Men Listers och Modestos kommandon kom också i upplösningstillstånd och den militära organisationen bröt samman.

Regeringen gjorde i denna situation ett nytt ödesdigert missgrepp. Den kallade på en gång tio årsklasser under vapen. Man hade tappat huvudet. Krigstillstånd proklamerades och terror sattes in för att "höja moralen", alltsammans huvudlösa åtgärder. Ett effektivare utnyttjande av redan inkallat manskap och av de polistrupper om icke utnyttjats hade varit tillräckligt. Till betjäning av ett tiotal bombplan och 5o - 6o jaktplan fanns det 6o.ooo man i flygkåren. De olika slagen av polistrupper kunde skickas till fronten: det fanns karabinjärer, det fanns stormtrupper och säkerhetspolis, som räknade massor av folk. Det fanns massor av mobiliserade som exercerats och övats men icke utrustats och satts in. Att kalla in praktiskt taget hela den återstående befolkningen, som icke var övad och härdad, icke van vid krigets strapatser, ökade bara demoralisationen. Familjefäder mellan 4o - 5o år, förut demoraliserade av svält och bristande tillit till regering och militärledning, bildade dåliga kamptrupper. De togo lätt till flykten.

När regeringen beslutade sig för att sända de privilegierade polistrupperna av olika slag till fronten visade sig också detta ödesdigert. Dessa polistrupper voro regeringen Negrins skapelse.

De hörde till det politiska systemet. De skulle stå till regeringens disposition för "ordningen" och således i fall av behov användas icke minst mot de revolutionära arbetarna. De voro privilegierade, väl klädda, dubbelt besoldade, utrustade med företrädesrättigheter beträffande livsmedelsförsyning etc. Regeringen mutade dem med privilegier för att de skulle bli pålitliga. Nu måste dessa i grund och botten kontrarevolutionära polistrupper, stående under kommunisternas politiska kontroll och antagligen till största delen utrustade med kommunistiska partiböcker, sändas till fronten för att stoppa upp Francos offensiv. Det inträffade nu vad man kunnat befara: en del gick i slutna formationer över till fascisterna, en annan del vägrade att slåss och läto sig avväpnas medan åter en annan del tog till flykten. Här hade "femte kolonnen" haft sina försänkningar. Man vet icke om man skall säga trots eller tack vare den kommunistiska kontrollen.

Den katalanska armén hade trängts tillbaka från Ebro. Tarragona föll och Reus föll. Vissa av de anarkosyndikalistiska trupperna krävde att man till varje pris skulle bita sig fast i Tarragona. De fingo order att retirera. Längs kustens ansträngda vägar strömmade en armé i upplösningstillstånd men dock i viss ordning. Men man hade ju Barcelona. Man kunde bita sig fast i industriområdet kring Barcelona. Man kunde göra Barcelona till ett andra Madrid.

Men det visade sig, att ingenting var förutsett av den militära ledningen. Man hade icke byggt tillräckliga befästningslinjer för att kunna uppehålla fienden och bita sig fast. I varje fall strömmade armén vidare mot Barcelona. Men den stannade icke i Barcelona. Man gjorde ingenting för att försvara Barcelona. Man gjorde ingenting för att skapa ett andra Madrid. Trupperna hade order att fortsätta sin reträtt. Varje försök, varje vädjan från våra kamrater att sätta sig till motvärn i Barcelona förklingade ohörd.

x x x

Då anklagelser rests mot anarkosyndikalisterna och då det har sitt historiska intresse att få fastslaget sammanhanget, tillåta vi oss här anföra ett opartiskt vittnesmål. Finske generalen Bruno Jalander var ordförande i Folkförbundets kontrollkommission i Spanien. Han hade vistats i Katalonien under striderna. I en intervju till den svenska tidningen Dagens Nyheter förklarade han:

"Orsaken till sammanbrottet i Katalonien var väl att det i de republikanska truppernas rygg fanns en utsvulten civil befolkning, utsatt för otaliga bombangrepp. Det blev panik, karabinjärerna och den militära ordningspolisen flydde, men trupperna retirerade i god ordning inför den stora övermakten."

Den internationella hjälporganisationen SIA har i sin berättelse över händelseförloppet fastslagit: "Den av Lister kommenderade s.k. Ebroarmén med däri ingående kommunistiska elittrupper jämte erhållna förstärkningar av karabinjäravdelningar och Guardias de Asalto visade sig fullständigt demoraliserade."

Vidare: "Jämte Duruttikåren, CNT:s division nr 26, var det endast några enheter till bestående av anarkosyndikalistiska milismän som i fortsättningen kämpade allvarligt mot fienden." Och dessa enheter måste skydda arméns återtåg och den civila befolkningens flykt ur Katalonien. Bland dem befann sig också Vivanes 24:de division.

Under tiden bedrog regeringen Negrin befolkningen i Barcelona. Officiella institutioner, ministerier, offentliga komissioner, rekryteringsbyråer, högkvarter etc. lämnade staden med stab och familjer med användandet av transportmedel som varit nödvändiga för armén. Medan detta pågick försäkrade regeringen officiellt, att den stannade i Barcelona för att försvara den in i det sista. Så sent som den 24 januari skrev El Dia Grafico: "Under sammanträde natten till i dag har regeringen fattat det definitiva beslutet att kvarstanna i Barcelona ... Regeringens beslut att icke lämna Barcelona är ett bevis för att befolkningen inte behöver känna sig oroad." Men när befolkningen läste dessa lögner var regeringen redan

långt på väg mot Gerona.

I denna situation försöker FAI att stampa fram egna bataljoner i Barcelona för att ha tillgång till en organiserad styrka. Kamraterna examinerade situationen, skriver Santillan i sin rapport. Vilka möjligheter återstår för Barcelonas försvar? Flyg lika med noll. Artilleri likaledes. Mycket litet ammunition. Samma sak med allmän beväpning. De gamla gevären från 19 juli måste åter tas i bruk. Försvaret av staden måste ske på dess gator bakom barrikader. Handgranater, gevär och enstaka maskingevär var allt som fanns. Var det överhuvudtaget möjligt att uträtta något med dessa medel?

Överste Diaz Sandino kom till staden. Regeringen hade utnämnt honom till generalsekreterare för flyget. Då han kom till sin post fann han ingenting annat än en telefonist. General Asencio som hörde till de undanträngda officerarna, telefonerade och frågade om han kan räkna på CNT - FAI om regeringen vill tilldela honom kommandot över Barcelona. Ja, Asencio kan räkna på CNT - FAI om han får kommandot. Det var kvällen den 25. Hela natten vakas under olidlig spänning. Asencio låter icke höra av sig. Och den 26 tågar fienden in i staden. De sista som slåss äro anarkosyndikalisterna i hamnkvarteret. De stupa en efter en. Sista lilla rest drives ned i en station till den underjordiska järnvägen, där de mejas ned till sista man. Och så en liten grupp på något hundratal som håller Casa CNT - FAI och som vigt sig själv till döden.

Barcelona har fallit men ännu återstår det en betydande del av Katalonien. Men ingenting har förutsetts, inga förberedande åtgärder vidtagits. Den militära ledningen är inkompetent för att organisera ett fortsatt försvar. Demoraliseringen och upplösningen är också för stor. De långa karavanerna av tanks, artilleri, kavalleri, infanteri, ingenjörstrupper som efter order dragit genom Barcelona utan att sätta sig fast, utan att försvara staden, fortsätta norrut. Och hela det återstående Katalonien faller i fiendens händer praktiskt taget utan strid. Detta är den tragiska epilogen till det katalanska folkets hjältemodiga resning den 19 juli, utdrivandet av fascisterna, besittningstagandet av fabrikerna, jorden och de offentliga tjänsterna, likvideringen i stor omfattning av kapitalismen och två och ett halvt års hjältemodig och dödsföraktande kamp för friheten. Noninterventionen, regeringen Negrin och den kommunistiska politiken har skrivit denna epilog.

x x x

Ett sorglustigt politiskt mellanspel. Dagen efter Barcelonas fall publicerades från kommunistiskt håll ett manifest i vilket det hette:

"Vid budskapet om Barcelonas fall ha de kommunistiska partierna i Frankrike, Storbritannien, Förenta staterna, Kanada, Tyskland, Italien, Schweiz, Österrike, Belgien, Holland, Sverge, Danmark, Latin-Amerika och Spanien slungat ut följande tändande maning till alla världens freds- och frihetsälskande människor" etc.

Mot slutet i detta manifest läste man:

"Låt oss arbeta för att ena alla folk kring de fyra stora demokratiska makterna, Frankrike, Storbritannien, Förenta Staterna och Sovjetunionen. Det utgör garantin för framgång."

Följande saker äro i detta sammanhang anmärkningsvärda: Torsdagen den 2 februari förkastade den franska kammarens majoritet ett socialistiskt tilläggsförslag till dagordningen i vilken den italienska interventionen fördömdes och i vilket det hette, att noninterventionen måste respekteras av alla eller ingen. Franska kammarens majoritet hade därmed indirekt sagt ifrån, att rätten att intervenera reserverades för Mussolini och Hitler medan de demokratiska noninterventionsstaterna voro förpliktade att upprätthålla vapenblockaden.

Dessutom: hela världen vet, att den egentliga drivkraften bakom noninterventionen, som bringat det republikanska Spanien på knä, är England.

Dessutom: bland undertecknarna av det kommunistiska upproper finner man icke det ryska kommunistiska partiet.

Och dessa stater skola enligt uppropet "utgöra garantin för framgång". Detta efter Barcelonas fall. Man skönjer i detta upprop Rysslands utrikespolitiska intressen.

x x x

Kataloniens fall måste vara avgörande för Central-Spanien. Den krigströtthet, som naturligt nog också gjorde sig gällande i Centralspanien, måste nödvändigtvis ökas genom nederlaget i Katalonien, som slutligen tog form av uppgivelse utan strid. Modlöshet, hopplöshet, demoralisation hos de massor som voro minst stålsatta av kampvilja måste bli följden. Om en fortsatt kamp sida vid sida med Katalonien ännu föreföll bjuda vissa möjligheter till resultat, så måste ett fortsättande av striden utan Katalonien synas hopplös. Även om Centralspanien hade större möjligheter på livsmedelsförsyningens område än Katalonien, så var det likväl ett faktum att det rådde knapphet på allt och saknades en rad livsviktiga näringsmedel. Centralspanien hade heller icke en för krigets fortsättande tillräcklig krigsindustri och saknade också viktiga råvaror. Utan tillförsel utifrån måste likaväl livsmedelsfrågan som krigsmaterialfrågan synas hopplös. Men Englands och Frankrikes officiella erkännande av Franco hade följts av en fascistisk blockad av Centralspaniens kuster som måste bidraga till uthungrandet av folket och armén och till det militära lägets hjälplösa försvagande alla stora ord till trots. Efter Barcelonas fall började också inom alla partier, organisationer och skikt den meningen göra sig gällande, att kriget var förlorat och att man måste orientera sig mot den politik som främjade ett fredsslut. Det framstod allt mera som en meningslöshet att fortsätta med offrandet såväl av civilbefolkningen som soldaterna.

Man hade vissa planer beträffande de tusenden som ofrånkomligt skulle drabbas av Francos hämnd efter ett fredsslut. Även inom CNT, som hela tiden varit företrädare för en kamp till det yttersta, började man ansluta sig till dessa synpunkter.

Alla folkfrontens partier och organisationer - utom kommunisterna - voro slutligen eniga om en bestämd politisk linje och att man, om så skulle befinnas nödvändigt, måste tillsätta en ny regering, om icke den gamla ville gå med på folkets önskan, skriver Mariano Vazquez i ett brev till IAA.

Om man hoppats att Negrin skulle böja sig för majoritetens önskan, så räknade man fel. Måhända önskade Negrin genom en desperat gest skjuta ansvaret ifrån sig samman med det katalanska nederlagets organisatörer, för att kunna framstå som den orubblige kämpen. Hur som helst så gick Negrin sin egen väg. Sedan han efter Kataloniens fall irrat omkring i Frankrike beslutade han sig för att bege sig till Centralspanien, sätta sig i spetsen för försvaret och "reorganisera stridskrafterna." Inför utlandet poserade han således som Centralspaniens räddare gent emot odugliga och svekfulla militära ledare, som bara drömde om att sälja sig åt Franco.

I Madrid hade man på känn vad som skulle komma. Två dagar innan den negrinska kuppen kom var man underrättad om densamma. Negrin slog sig ned i Albacete. Han vågade icke fara till Madrid och han kände folkstämningen emot sig. Negrin förkunnade nu, att han beslutat "upplösa den nuvarande gruppen av armeer i Centern och sydregionen" och att "de förband, som för närvarande bilda denna grupp, och de som i framtiden kunna upprättas sortera direkt under min auktoritet." Förutom den politiska makten som regeringschef tillägnade sig Negrin nu också befallningsrätten över krigsmakten. Under de omständigheter varunder denna proklamation utfärdades innebar den ingenting mindre än en statskupp. Negrin hade tillbakavisat alla föreställningar från majoritetsgrupperna och för egen del övertagit hela den politiska och militära makten i den återstående delen av republiken. Karaktären av statskupp markerades ytterligare därigenom, att han satte de militära nederlagsorganisatörerna från Katalonien till högsta befälshavare. Lister utnämndes till överbefälhavare över Centralarmén och Galan till befälhavare

över flottan. En rad andra militära poster besattes med kommunister. Överste Casado i Madrid, som hela tiden stått vid Miajas sida, upphöjdes till general, vilken upphöjelse emellertid Casaco avböjde.

Som svar på denna statskupp bildades söndagen den 5 mars en försvarskommitté i Madrid av alla de andra grupperna utom kommunisterna. Cipriano Mera angrep på förmiddagen i radion den Negrinska politiken. Som representanter för CNT - FAI inträdde Eduardo Val och Gonzales Marin i försvarskommitten, tvenne män som var på sitt område betytt ofantligt mycket för Madrids försvar.

Dessutom inträdde Besteiro för socialistiska partiet, Miguel San Andres för vänsterrepublikanerna, Del Rio för Republikanska Unionen, Venceslao Carillo för UGT. Dessutom mottog general Miaja uppdraget som försvarskommittens ordförande och överste Casado, som varit aktivt verksam för försvarskommittens bildande, inträdde likaledes som medlem.

Överste Galan, numera general, som fått överbefälet över flottan drog till Cartagena i spetsen för tvenne kommunistiska brigader. Varför detta uppbåd om icke därför att man väntade motstånd och inbördeskrig inom det antifascistiska lägret? Regeringen synes således varit besluten att icke rygga tillbaka för inbördeskriget i Cartagena, Madrid och andra platser med Franco utanför portarna.

Regeringen hade kalkylerat rätt beträffande Cartagena. Galan och hans tvenne brigader möttes av motstånd från arbetare och soldater. Det kom till våldsamma strider. Framprovocerandet av dessa strider kom helt på Negrins och de kommunistiska generalernas sida. Man ville tydligen etablera en partidiktatur i Spanien och drog sig icke för några som helst konsekvenser. Man lyckades också framgångsrikt bli Franco till god hjälp. Under striderna i Cartagena tog nämligen "femte kolonnen" sin chans. Det lyckades för de förstuckna fascisterna att sätta sig i besittning av radiostationen förkunnade de för Cartagenas invånare, att de voro herrar i staden. Under dagens strider ångade den republikanska flottan ur hamnen och seglade till Bizerte, en fransk hamn. Så långt det är möjligt att göra sig en föreställning om motivet härtill, så fruktade man att fascisterna skulle med hjälp av kustartilleriet skjuta krigsfartygen i sank. Dessutom medverka väl också det förhållandet att medan luftvärnet var i femte kolonnens händer, kunde Francoflyget från nära håll bombardera flottan, vilket också skedde. Trenne krigsfartyg sänktes i hamnen. Motivet synes således ha varit, att man ville bringa flottan i säkerhet för fascisterna.

Negrin-Galans expedition till Cartagena förhjälpte således Franco till en kupp, som hotade att sluta allvarligt. Den framkallade också inbördeskriget i det antifascistiska lägret. Och slutligen åstadkom den, att republiken blev utan flotta varigenom dess militära läge ytterligare och på ett högst avsevärt sätt försvagades. Cartagena stannade dock slutligen i försvarsrådets händer sedan det samtidiga angreppet från såväl de kommunistiska brigaderna som "femte kolonnen" övervunnits. Galan blev under striderna, som varade ett par dagar, skjuten i Cartagena.

Tidigt på måndag morgon så flydde regeringen Negrin från Albacete och tillsammans med honom Lister och Modesto. Den hastiga flykten visade att regeringen var medveten om att den icke stod på samma sida som folket. Den hade ju dessutom fått tillfälle att göra sin gest inför historien. De katalanska nederlagsgeneralerna följde regeringschefen. La Pasionaria och andra kommunistiska partiledare flydde från andra delar av Centralspanien. Försöket att upprätta en kommunistisk partidiktatur hade den ledande kadern tvingats övergiva.

Men i Madrid voro kommunisterna okunniga om eller ville icke tro, att deras ledare lämnat dem i sticket, och de började frondera mot försvarskommitten. De drogo sig icke för att blotta fronten mot Franco. De drogo 6.000 man från stridslinjen och läto dem tillsamman med 140 tanks marschera mot Madrid. Försvarskommitten, som framställdes som Francos agenter, måste först och främst fylla den lucka i stridslinjen, som de bortdragande kommunistiska trupperna åstadkommit och sedan komma till rätta med dessa trupper som tågat till Madrid. Striderna pågingo nästan en hel vecka.

Kommunisterna beskyllde på sin tid POUM:s trupper att ha lämnat stridslinjen under majhändelserna 1937. De stämplade dem som högförrädare och yrkade dödsstraff för deras brott. Caballero, som vid denna tidpunkt var krigsminister, förklarade vid vittnesskranket att beskyllningen var grundlös. Men med anklagelserna mot POUM ha kommunisterna själva stämplat sitt eget uppträdande vid Madrid som högförräderi.

x x x

Så långt det är möjligt att så här på avstånd bedöma förhållandena synes den försvarskommitté som bildades den 5 mars ha tillkommit väsentligen för att avsluta kriget på bästa möjliga villkor. Förhandlingar inleddes med Burgos men någon överenskommelse kunde icke komma till stånd. I sinom tid torde vi från de spanska kamraterna erhålla informationer om det verkliga händelseförloppet och de förhållanden som ledde till uppgivandet av Madrid. Sådana informationer stå oss icke i dag till buds.

Tisdagen den 28 mars intågade de fascistiska trupperna i Madrid sedan den republikanska milisen utrymt sina ställningar. Hela Centralspanien kom följande dagar i fascisternas händer.

Man får icke glömma bort att den egentlige segraren är "noninterventionen". Den kommunistiska politiken har varit ett ont, men "noninterventionen" är det som i första hand spelat segern i händerna på Franco. Det spanska proletariatet och främst de spanska anarkosyndikalisterna ha rest sig en oförgätlig minnesstod genom den tappra och hjältemodiga kampen mot fascismen och för friheten. Den internationella arbetarklassen har rest sig ett skammens monument.

Striden är härmed icke avslutad. Den kommer aldrig att sluta så länge ofrihet och despotisk härskar i Spanien. Det spanska folket kommer icke att underkasta sig. Det kommer att ta upp kampen under nya former.

Stockholm i mars 1939.

Albert Jensen.

-o-o-o-

STALIN GÅR EMOT BLOCKADEN AV DE FASCISTISKA STATERNA.

I förra numret av IAA:s Presstjänst redogjorde vi för hur 15 länders kommunistiska partier utsänt en paroll om bojkott och blockad av fascistst aterna. Vi påvisade även att Sovjet-Unionens kommunistiska parti inte hade underskrivit parollen, att densamma inte fått publiceras i Sovjet-Unionen och att Sovjet-Unionen samtidigt ingått ett nytt handelsavtal med det fascistiska Italien. Vi kunna nu komplettera dessa uppgifter med ännu en liten belysande detalj från kommunisternas bedrägliga dubbelspel.

På den kongress som det kommunistiska partiet i Sovjet-Unionen nyss höll förekom bland annat ett tal av Stalin vari han bland annat behandlade Sovjet-Unionens ställning till de övriga länderna. I detta sitt tal framhöll han bland annat, enligt det referat över talet som var infört i den i Moskva utgivna tidningen Moscow News:

> "Vi äro för fred och för stärkandet av affärsförbindelserna med alla länder. Det är vår ståndpunkt och vi komma att fasthålla vid denna ståndpunkt så länge dessa länder upprätthålla liknande förbindelser med Sovjet-Unionen, och så länge de inte göra något försök att inkräkta på vårt lands intressen."

Det är klart besked från Stalin. Och kunna vi konstatera att då kommunisterna runt om i världen gå in för bojkott och blockad mot fascistst aterna så förklarar Sovjet-Unionens diktator att detta land, där kommunisterna inneha all makt, kommer att stärka

affärsförbindelserna med alla länder, även de fascistiska.
Hur länge skall världsproletariatet låta sig bluffas av detta bedrägliga dubbelspel av kommunisterna?

-o-o-o-

C H I L E.

I höstas höll en av vår Internationals viktigaste sektioner i Amerika sin femte kongress. Vi syfta på Confederación General del Trabajo de Chile. Ehuru något försenat skola vi här lämna några detaljer av denna mycket viktiga kongress. Vi vilja endast nämna tre av dess resolutioner, vilka äro av stor aktualitet och ge ett vältaligt prov på vår organisations revolutionära anda.

Arbetarnas bostäder.

Denna resolution kräver bland annat:

1. Expropriering och demolering av alla osunda bostäder genom de municipala myndigheterna. CNT:s råd kommer att studera en plan för finansiering av dessa arbeten, varvid som basis tages särskilt arbetarförsäkringsfonden.
2. Omedelbar anskaffning av stora byggnader för att till dessa överflytta invånarna i de exproprierade husen.
3. Uppförande av moderna kollektivhus.
4. Fastställandet av en hyreslag.
5. Moderna bostäder för lantarbetarna.

Folkförsörjningen.

Denna resolution åsyftar att förbjuda exporten av vissa för landet viktiga livsmedel. Den kräver också kontroll över priserna genom de för detta syfte skapade kommunala organen. Denna reglering skall icke inskränka sig till att endast revidera försäljningspriset utan också undersöka dess uppkomst med utgång från själva råvaran. Vidare skola upprättas produktionskollektiver i enlighet med behoven för varje gren, varje region och även sammanslutningar av småhandlare och småproducenter.

Politisk ställning.

Denna resolution är av kapital betydelse för CNT:s verksamhet. Den säger i korthet följande:

1. CGT kämpar för sitt eget program för revolutionära lantvinningar, men inför en eventuell makterövring av vänsterpartierna kräves av denna regering att den genomför och beaktar denna program. Organisationen bibehåller likväl hela sin oavhängighet och aktionsfrihet samt tar för varje gång ställning efter föregående överläggning med sina baser.
2. På grundval av kongressens beslut skall CGT:s råd utarbeta ett revolutionärt program.
3. CGT kan icke åberopa sig på någon föregående politisk kombination, enär den utgör en anarkosyndikalistisk klassorganisation. Den har sitt eget politiska och ekonomiska innehåll.
4. CGT kräver, som ansvarig organisation och syndikalistiskt avantgarde i opposition till vänsterpartierna liksom också högerpartierna för denna och strävar att för sig själv erövra hela det politiska ansvar som nu innehas av de historiskt dömda partierna.
5. Då CGT icke är den enda fackliga centralen i detta land, accepterar den och är beredd att dela detta ansvar med CGCh (Chiles reformistiska centralorganisation) med en facklig arbetarallians. För att underlätta bildandet av denna redan flera gånger föreslagna allians vänder sig CGT nu till inte bara ledningarna, utan också direkt till fackföreningarna inom den andra centralorganisationen.

-o-o-o-

Argentina.

Sedan flera år tillbaka lever F.O.R.A., som är IAA?s centralorganisation i Argentina, i ett tillstånd av halv illegalitet och utsatt för ständig förföljelse av polisen. I nummer 54 av sitt centralorgan "ORGANIZACION OBRERA" för februari 1939 säger FORA att en hel rad processer anhängiggjorts mot dess militanter för att totalt förinta den revolutionära rörelsen i Argentina, men utan det resultat myndigheterna önskat. Tidningen kräver en ny propagandakampanj och insisterar på nödvändigheten av att återgå till offentlig aktivitet särskilt i huvudstaden, - ett säkert medel att för organisationen återvinna hela styrkan från tidigare perioder. LA ORGANIZACION OBRERA kräver "en kampanj avsedd att återerövra gatan åt arbetarna samt genomdriva att lokalerna åter öppnas." Periodiskt utgivande av manifest och andra publikationer håller på att upplysa den allmänna opinionen för samma syfte. Men undertryckningsåtgärderna mot IAA-rörelsen i Argentina existera inte endast i huvudstaden. Vi erfara sålunda till exempel att polisen för icke länge sedan i Bahia Blanca stängde den till FORA anslutna organisationen "Sociedad de Resistencia de Obreros Ladrilleros" lokaler och häktade många av medlemmarna mot dessa pågår nu en hel rad nya processer.

Trots allt detta upprätthåller FORA i Argentina den direkta aktionens anda, som ensam kan lyfta arbetarna upp till total frigörelse från det kapitalistiska slaveriet. Som alltid kämpar FORA mot både staten och arbetsgivarna, i det den på samma gång kritiserar de felaktiga metoder som användas av landets övriga fackföreningscentraler, vilka söka skydd hos staten, eller "Departemento Nacional del Trabajo" som tigger om "lagar förarbetets skydd", i stället för att mana arbetarna till direkt kamp mot utsugarna.

Anmärkning.

Fora meddelar att tidningen "El Mundo" offentliggjort en notis, enligt vilken FORA också skulle ha deltagit i mottagningshögtidligheterna för den spanska republikens f.d. minister Indalecio Prieto, en känd motståndare till CNT och FAI. FORA dementerar denna notis, ty den har icke deltagit i mottagningen och kan icke heller göra det. "Ty frånsett att det rörde sig om en politiker som vi inte ha något gemensamt med, ha vi icke heller glömt att de spanska kamraterna ha många räkningar ouppgjorda med denne man, som saboterat dem så mycket han kunnat."

-o-o-o-

U R U G U A Y.

"EDIFICACION", organ för eldareförbundet inom vår fackföreningscentral i Uruguay (F.O.R.U.), meddelar att i Montevideo nyss bildats ett metallarbetareförbund anslutet till F.O.R.U. Det konstituerades den 5/2 1939. Denna nya organisation representerar en betydande framgång för vår central i detta land.

Bussförarekonflikten.

I Montevideo har bussföraréförbundet, som är besjälat av den sanna proletära aktionens anda, för någon tid sedan förordnat att arbetarna icke skola betala uniformen och strax därefter proklamerade den en 24 timmars strejk som tvingade styrelsen för bussbolaget att avskaffa bötessystemet. Senast har nämnda organisation till bolaget framlagt ett nytt förslag om arbetsvillkoren, vilket skulle besvaras till den 4 februari. Samtidigt hotades med strejk. Men kommunisterna, som på senaste tiden ännu en gång krossat organisationens ansträngningar för att själva dominera hela branchen, avgåvo offentliga förklaringar i pressen vari de vägrade att deltaga i strejken vid den eller den busslinjen. Faktiskt utbröt dock strejken överallt utom vid linje D, som behärskas av Lenins lärjungar. Och just den veckan då arbetsgivarna voro redo att underteckna de krav arbetarna framlagt, tillsatte bolsjevikerna en egen kommitte som vände sig till styrelsen för att underhandla separat och förråda strejken bakom majoritetens rygg. Utan denna intervention av kommunisterna hade arbetarna vunnit strejken. Här är ett exempel på Moskvas arbete i Uruguay liksom över hela världen.

-o-o-o-

M E X I K O.

I den mexikanska förbundsstaten arbeta åtskilliga grupper av anarkosyndikalister för att bland det mexikanska proletariatet sprida den direkta aktionens ideer i syfte att grunda en ny IAA-central i detta land. I Morelia (iMichoacan) utkommer "EL OBRERO INTERNACIONAL" som utgives av våra kamrater i denna region. I nummer 7 av denna publikation, för februari 1939, läsa vi intressanta betraktelser över det latinska Amerikas problem som vi berörde i tidigare nummer av IAA:s presstjänst. Tidningen säger att under åren 1920-1927 levde det latinska Amerikas länder i en mer eller mindre revolutionär period och IAA:s organisationer gjorde under denna tid en stark frammarsch. "Våra kadrer", skriver tidskriften, "rörde sig i kampen med självdisciplin och revolutionärt klassmedvetande. Varje land hade sin central med väl ordnade stadgar för sin inre kamp och för bättre sammanhållning utåt existerade den s.k. ACAT (Asociacion Continental Americana de los Trabajadores, eller amerikanska kontinentens arbetare-association), det vill säga en sammanslutning av IAA:s alla sektioner i det latinska Amerika. Men kapitalismens kris och fascismens frammarsch på grund av arbetarrörelsens sammanbrott i olika länder har avbrutit denna utveckling och man har också kunnat iakttaga Moskvas inflytande, som gjort allt för att hindra bildandet av en mäktig revolutionär rörelse bland Sydamerikas arbetare. "Då bolsjevismen såg att vår rörelse var stadd i tillväxt, började bolsjevikerna bilda sina "unitära" konfederationer och för kontinenten i dess helhet också en liknande större sammanslutning", fortsätter vår sagesman. Men det är bekant att den revolutionära syndikalismens förkämpar i det latinska Amerika fortsätta sin kamp utan att förtröttas såsom framgår av vår tidning, vars ledande artikel slutar med följande ord: "Det är nödvändigt att tänka noga över allt vad IAA gör för att återuppbygga vår rörelse, men det gagnar till intet om vi icke först börja i Mexiko, Argentina, Uruguay, på Cuba o.s.v. och där reorganisera våra kadrer. Kamrater i Mexiko och hela den amerikanska kontinenten, låtom oss börja redan i dag! ..... må våra standar redan den 1 maj 1940 lysa på gatorna i alla världens städer, låtom oss besvara den obrutna IAA:s kallelse!"

Häktning av kamrater i Mexiko.

I Mexiko City häktades revolutionärerna Jose Ibarraz och Miguel Roque, för "brottet" att ha gjort offentlig propaganda mot Cubas blodige diktator Fulgencio Batista. En grupp antifascistiska arbetare i Morelia protesterade mot nämnda åtgärd hos den mexikanske guvernören, i det de betecknade den som en "äkta fascistisk åtgärd" och krävde omedelbart frigivande av alla fängslade kamrater.

-o-o-o-

E N G L A N D.

För att föra den av IAA inledda aktionen bland de engelska arbetarna vidare, offentliggjorde "Libertarian Youth" (Frihetlig ungdom) nu från London IAA:s bojkott- och embargoplan under titeln: "Halt to fascism!" Flygskriften utgör första numret av en serie som skall fortsättas. I förordet till planen säger "Libertarian Youth", att mötena och demonstrationerna till förmån för Spanien, Kina, Tjeckoslovakien o.s.v. tyvärr visat sig tullständigt utan verkan inför den engelska regeringen, och att det är tid att i stället för att använda parlamentariska metoder tillgripa direkt aktion.

-o-o-o-

SÄND PENGAR TILL IAA:s SOLIDARITETSFOND.

I en hel del länder vistas för närvarande en mängd anarkosyndikalistiska flyktingar som behöva IAA:s stöd. Särskilt är detta förhållandet i Frankrike där vår sektion gör allt för att hjälpa,men ej har de ekonomiska resurser därtill, som äro nödvändiga.

Vi mana alla våra sektioner, alla våra vänner över hela

världen, att med energi gå in för anslag och insamlingar till IAA:s solidaritetsfond för att IAA därigenom i någon mån skall kunna hjälpa kamraterna inom de länder där resurser saknas för att tillräckligt effektivt kunna hjälpa våra, för fascismens hämnd, flyktande kamrater.

Kamraterna i alla länder måste anse det som sin solidariska plikt att göra allt för att få in pengar till IAA:s solidaritetsfond. Endast genom gemensamt internationellt arbete därför kan ett gott resultat uppnås.

Penningförsändelser adresseras till Internationella Arbetar-Associationen - IAA - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge.

--oO§Oo--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I. A. A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer V Stockholm i maj 1939.

DET SPANSKA NEDERLAGET.

I förra numret av IAA:s Presstjänst lämnades en längre redogörelse för de senaste händelserna i Spanien och några av de närmaste orsakerna till det fruktansvärda nederlaget därstädes. Redogörelsen skrevs under en tidpunkt då det var ytterst svårt att bedöma vad som verkligen inträffade under de sista kritiska dagarna. Vad som senare kommit i dagen ger dock belägg på att vår redogörelse var ett klart konstaterande av vad som verkligen inträffade. Inte en detalj har visat sig oriktig.

En av våra Madridkamrater, som var med därstädes under de sista kritiska dagarna men undkommit till England har för en tidning lämnat en del intressanta uppgifter om händelserna. Vid en fråga vad som verkligen inträffade i Madrid när försvarsrådet bildades svarade han bland annat:

"-Samma dag kommunisterna vägrade att förena sig med försvarsrådet började deras avdelningar lämna fronten\för att i stället med sina vapen söka tillkämpa sig makten i Madrid. De avdelningar som på detta sätt deserterade från fronten bestodo av 40:de, 41:a och 42:a brigaderna samt en mindre del av 12:e brigaden. Till dessa revolterande avdelningar anslöt sig 5:e karabinjärkåren.

För att avväpna myteristerna tillkallade CNT den anarkosyndikalistiska 70:e brigaden vilken - det bör kraftigt poängteras. - för tillfället tillhörde reservtrupperna och i c k e låg vid fronten. Den konfederala brigaden blev angripen och därmed började gatustriderna. Under hand tillkallades även 35:e brigaden och 1:a artillerikåren, vilka båda avdelningar likaledes tillhörde reservtrupperna och således ej behövde hämtas från fronten.

Gatustriderna pågingo i åtta dagar eller från 5 till 12 mars. Under dessa strider dödades enbart i Madrid närmare 1.000 man, avseende båda sidor."

Med anledning av kommunistpressens lögnpropaganda varvid påpekats att massor av kommunistiska fångar som inspärrats av försvarsrådets anhängare inte vid sammanbrottet utsläpptes ur fängelserna och vilka som en följd därav fallit i Francos händer förklarade kamraten bestämt att det inte fanns en enda kommunist kvar i Madrids fängelser när Francos trupper marscherade in. Han framhöll därom:

Med anledning av kommunistrevolten i Madrid blevo närmare

1,000 kommunistiska partimedlemmar arresterade, men majoriteten av dessa hade frigivits sedan revolten undertryckts. Slutligen funnos endast 52 kommunister kvar i Madrids fängelser och dessa 52 arrestanter hade transporterats till Valencia långt innan Madrids evakuering företogs.

Vår kamrat lämnade vidare följande detaljer från motståndets sammanbrott:

- Anfall igångsattes av fascisttrupperna i Estremadura och Ocana, där de republikanska försvarsstyrkorna, som alla kommenderades av kommunistiska officerare och kommissarier, retirerade utan att lossa ett enda skott mot fienden. På Madridfronten avlägsnade sig de återstående kommunisttrupperna ur försvarsställningarna och vandrade i grupper in till Madrid eller över till fienden. Fronten var öppnad! Detta gjorde nödvändigt för försvarsrådet att lämna Madrid, vilket skedde den 28 mars. De sista militanterna som drogo bort från Madrid utgjordes av medlemmarna i CNT:s nationalkommitte. -

Angående hur försvarsrådet kom i tillfälle att lämna Spanien lämnar vår kamrat en del intressanta detaljer. Han påpekade hur försvarsrådets medlemmar samt en mängd andra flyktingar kommit fram till sjöstaden Gandia. De sökte sin tillflykt i hamnområdet där de försvarade sig mot beväpnade fascisthopar. Vår kamrat framhöll vidare:

- Utanför hamnområdet lågo tre brittiska krigsfartyg ankrade sedan flera dagar tillbaka. Representanter för Internationella kommissionen försökte utverka av den engelske befälhavaren att flyktingarna togos omborg. Eskaderkommendanten lämnade slutligen svaret, att han endast medgav försvarsrådets medlemmar samt övriga officerare komma ombord. Försvarsrådet meddelade då, att antingen skulle alla flyktingarna få medgivande att sätta sig i säkerhet på de brittiska krigsfartygen, om inte ämnade ingen använda sig av förmånen. Det var endast två kommunistofficerare, Ciutat och Federico de la Iglesia, vilka befunno sig bland flyktingarna, som visade sig villiga att klara sig på de engelska villkoren! En kommunistledare Duran befanns också utan tanke på kamraterna i olyckan redo att utnyttja tillfället för ensam räkning. Han var den förste civile som lyckades utverka bistånd av engelske konsuln i Valencia. Duran kom åkande i konsulns privatbil till kajen när han skulle föras ombord på den brittiska kryssaren!

Vi andra tillbringade natten på kajen och turades om att hålla vakt mot fascistiska överfall som, om vi överraskats, skulle ha betytt den säkra döden för oss alla. Följande morgon fingo vi helt oväntat budskapet från engelske eskaderchefen att vi alla fingo gå ombord på kryssaren "Galathea", som skulle föra oss därifrån. -

Dessa detaljer belysa klart var de verkliga förrädarna äro att finna.

x x x x

M A D R I D

De senaste dagarnas eko.

Centralspaniens tragedi efter Kataloniens fall och innan det helt och hållet övergavs av det internationella proletariatet, som passivt åsåg skådespelet av detta kämpande men åt döden vigda folk, framställdes ännu en gång för vår syn i de sista numren av tidningen "Frente Libertario" som kommit till oss från Madrid.

Den 5 mars kräver tidningen att man skall "i klara och precisa ord framlägga sanningen om det läge, vari det antifascistiska Spanien befinner sig", och inför det faktum att de kommunistiska och med kommunisterna sympatiserande ledarna redan förberedde inte bara sin statskupp utan också sin "heroiska" flykt per aeroplan, vilka de sedan länge monopoliserat, talar "Frente Libertario" öppet om nödvändigheten att rädda vad som kan räddas av de kämpande kamraterna, som

en kollektivitet och inte bara dem som tillhöra ett visst parti. "Den som tänker på sin egen räddning mera än på den allmänna räddningen, är en förrädare mot det spanska folket." Den 7 mars talar tidningen om "den allmänna desertering" varmed kriget i Katalonien slutade och om de ansvariga ledarnas svek i denna provins. Kamrat Cipriano Mera säger: "Nederlaget för de antifascistiska vapnen i Katalonien var för mig inte bara smärtsamt utan också oförklarligt, enär jag inte varit övertygad om att det föregicks av förräderi, begånget av några personer som voro i stånd att för guld och fördelar sälja det spanska folkets ädla blod."

Efter kommunisternas "kupp" den 12 mars offentliggör "Frente Libertario" bittra kommentarer över det kommunistiska partiets taktik, vilken inåt skadat antifascismen liksom denna skadats utåt av "non-interventionspolitiken", på initiativ av "socialisten" Blum och hans allierade Hitler och Mussolini. "Många olyckor ha under det trettiotvå månader pågående kriget framkallats av bolsjevismen ... många antifascister ha fallit för kulor som icke kommit från fascisternas gevär utan från andra som hade till uppgift att försvara sina liv och ägodelar mot varje angrepp, mot varje olaglighet. Dessa människors enda brott bestod i att de icke böjt sig för och icke tagit order av den grupp slavar, som i vårt land underkastat sig Tredje Internationalen, heter det. Och vidare: "Nederlaget i Katalonien förklarades officiellt bero på bristen på material." Efter några kommentarer över de vapen som köpts för gott spanskt guld men på något oförklarligt sätt till en stor del icke kommo i själva folkets händer, fortsätter tidningen: "Största delen av de vapen som vi köpte ha aldrig levererats till oss - de ha stannat hos den spanska sektionen av Kommunistiska Internationalen. De vapen som behövts vid fronterna hopades i partiets celler och centra, trots att spanska folket hade betalat dessa vapen. De vapen, vilkas existens vid fronterna hade besparat våra soldater många svårigheter och motigheter, sågo vi i Madrid under dessa dagar. Dussintals tanks av stor kaliber och modern utrustning, hundratals kanoner och tusentals kulsprutor kommo till användning vid det stora förräderiet."

I det ögonblick då dessa ord trycktes i Madrid, befunno sig de stora kommunistiska strategerna - som i detta fall hade förutsett och förberett allt mycket bättre än då det gällde Kataloniens försvar, som de kontrollerade under halvtannat år efter att ha avskedat "de odugliga katalanerna" - redan i utlandet. Senora Dolores, den ryktbara bolsjevikiska propagandisten som är mera känd under namnet "La Pasionaria" och den store general Lister (vars seger vanns över Aragoniens bönder och lantarbetare), själve regeringschefen Negrin och Stalins övriga verktyg, hade också räddat sig ur landet. "De räddade sig och sina familjer", skriver Frente Libertario i sitt nummer för den 12 mars, "de räddade sig utan ära, men medförde sina deviser! De komma att leva gott under Spaniens elände och göda sig på liken av tusentals arbetare." Samma nummer citerar några ord av general Matallana, som mycket träffande säger: "Negrins regering har icke störtats av någon - den sjönk själv i djupet, inhöljd i sitt misslyckande."

Sedan hände det som måste hända. Den 13 mars lästes i samma tidning hårda kritiska anmärkningar mot dem som hade gjort allt för att sabotera upprättandet av en homogen och verklig antifascism i Spanien, d.v.s. en antifascism baserad på fritt och frivilligt samarbete. Och i betraktande av bolsjevismens förödande och kontrarevolutionära manöver i alla länder utropade tidningen:

"Må det nu vara slut på förvirringen bland det europeiska proletariatet!" Och Madrid föll efter heroisk kamp, då det kommit till slutet av sina krafter. Dess sista maning till det internationella proletariatet var ett upprop om enighet och riktade sig mot dem som genom sin auktoritarism förstöra revolutionen, i det de maskera sig som revolutionärer medan de äro motsatsen: de äro ingenting annat än själva kvintessensen av fascismen, som nästlat sig in i den proletära rörelsen.

x x x x

VAD HA DE HOLLÄNDSKA ARBETARNA GJORT FÖR SPANIEN?

En kortfattad översikt över kommittén "Helpt Spanies" arbete.

Långt före den sociala revolutionens utbrott i Spanien insamlades av Hollands frihetsälskande arbetare pengar för de spanska kamraterna inom CNT - FAI. Genom IAA:s sekretariat, som då hade sitt säte i Paris, förmedlades dessa pengar. Efter det revolutionen brutit ut i Spanien vidtogos omedelbart åtgärder för att ge solidaritetsverksamheten för Spanien en större omfattning.

Snart kom kommittén "Rood Spanie" (Röda Spanien) till stånd. I denna samarbetade frihetliga kamraterna med de trotskistiskt orienterade arbetarna inom N.A.S. (Nationaal Arbeids Secretariat). Detta samarbete gick bra en lång tid och resultaten voro utmärkta.

Kommittén "Rood Spanie" kom till ett för tidigt slut genom att trotskisterna begärde att pengarna också skulle få användas för politisk propaganda, inte bara i själva Spanien av CNT - FAI och POUM, utan också i Holland för gemensamt anordnande av spanienmöten.

Våra kamrater önskade icke fortsätta samarbetet på det sättet, enär meningsskiljaktigheterna voro alltför stora mellan dem och trotskisterna. Följden blev också att man efter några diskussioner beslöt upplösa kommittén "Rood Spanie."

Verksamheten för Spanien fortsattes dock energiskt av våra kamrater. Slutligen bildades kommittén "Helpt Spanie". Den bestod av representanter för NSV (Nederlands Syndicalistische Vakverbond), F.A.N. (Federatie van Anarchisten in Nederland) och S.V.B. (Syndicalistische Vrouwenbewegung, syndikalistiska kvinnorörelsen). Bildandet av denna kommitté synes ha varit ett gott grepp. På de viktigaste platserna i Holland organiserades lokala hjälpkommitteer, vilka samlade livsmedel och kläder för de spanska kamraterna. Stora mängder åstadkommos på detta sätt och sändes via Marseille till våra kamrater i Katalonien.

Insamlingen av pengar fortsattes likaledes.

Varje månad offentliggjordes ett upprop i tidningarna för att ytterligare öka solidaritetsverksamhetens resultat. Tack vare betydande anslag av befryndade och till NSV anslutna organisationer kunde anmärkningsvärda mängder av ris, kondenserad mjölk och andra livsmedel sändas. Nästan varje månad avgick en sändning från Rotterdam till Marseille.

På olika platser organiserades spanienmöten, där filmer visades och föredrag höllos om kampen i Spanien. På alla offentliga möten insamlades pengar för Spanien. Under redigering av kommitténs sekreterare, kamrat Jacques Rees, utkom en spanienbulletin, som också bidragit mycket till att öka understödet. Det fanns mycket intresse för denna bulletin av vilken hittills utkommit sex nummer.

Fastän vår rörelse har ganska många arbetslösa medlemmar, är det anmärkningsvärt hur mycket vår kommitté har lyckats få ihop.

Framför allt i distriktet Twente, där arbetarna äro mycket fattiga, ha mycket pengar insamlats och vi konstatera med rörelse huru framför allt de kamrater som minst kunna undvara något mest bidragit och alltjämt bidraga.

Kommitten "Helpt Spanie" är mycket tacksam mot de frihetliga kamraterna i Holland, som visat ganska mycket solidaritet. Kommitténs arbete understöddes genom en intensiv presskampanj, som ännu alltjämt pågår och som vi ha att tacka för betydande resultat. Denna presskampanj organiserades av sekretariatet.

Ganska mycket arbete har utförts av kamraterna i de lokala hjälpkommitteerna. Med entusiasm ha de tagit itu med sin viktiga uppgift och tack vare deras arbetsförmåga har vår verksamhet kunnat notera vackra framgångar.

Trots alla svårigheter är vårt solidaritetsarbete framgångsrikt och även efter nederlaget sätta vi in alla krafter för att så långt vi förmå hjälpa de otaliga flyktingarna i utlandet.

Kommitten "Helpt Spanie" kommer att fortsätta sitt arbete. Även under ändrade förhållanden.

Vi tacka de många kamraterna för sin medverkan och lova våra spanska kamrater att inte lämna dem i sticket.

Så länge vi hålla friheten och socialismen kära, skola vi förbli solidariska.

I kommitten "Helpt Spanics" namn:
Jacques Rees,
sekreterare.

x x x

ETT BREV FRÅN LÄGRET I ARGELES.

"Le Combat Syndicaliste", organ för den franska sektionen av IAA, offentliggör i sitt nummer den 31 mars ett brev från åtskilliga f.d. milissoldater (anarkister), ur vilket vi här återgiva följande brottstycken:

"Värderade kamrater!

Vi läsa i pressen, i samband med debatten i franska deputerarekammaren om de spanska flyktingarnas problem, om en intervention av den kommunistiske deputeraden André Marty. Denne sistnämnde, som kritiserats för att ha varit generalinspektor vid internationella brigaden (inom vilken han utövade en verklig personlig diktatur, vilket icke utan rätt renderade honom öknamnet "mördaren från Albacete"), försökte med stöd av ett telegram från koncentrationslägret i Argèles-sur-mer, undertecknat av alla där befintliga internationella ex-kombattanter, bevisa att dessa godkänna den roll som spelats av denne store skurk, vilken excellerade i att tortera och mörda dem som inte ville rätta sig efter det kommunistiska partiets order ...

Vi förklara helt enkelt att vi inte bara aldrig godkänt nämnda telegram, utan vi ha inte ens vetat vilken dag Marty lät det figurera som ett bevis för att försvara sig mot de oräkneliga brott, begångna under hans direkta ansvar inom den internationella brigaden ...

I lägret vid Argèles-sur-mer finns mer än en kamrat som skulle kunna av egen erfarenhet intyga vad slags tortyr tjekamännen varit i stånd att tillfoga sina offer, och att det finnas andra som dömdes till döden av dessa samma banditer, men icke blivit avrättade därför att de lyckats rädda sig undan i tid ...

I lägret i Argèles-sur-mer hade kommunisterna först försökt ställa sig hos det franska befälet, i syfte att fortsätta att ännu i lägret utöva sina provokationsmetoder, som så väl lyckades för dem i Spanien ...

Och av dessa element, av vilka många äro mördare till yrket och vilka i Spanien mördat hundratals kamrater i den internationella brigaden, av dem är André Marty en av de främste ansvariga och deras värdige representant.

Lägret vid Argèles-sur-mer, den 16/3 1939.
En grupp f.d. anarkistiska frivilliga."

x x x x

S V E R I G E.

Sveriges Arbetares Centralorganisation - SAC- vilken organisation är ansluten till IAA, har nu publicerat sin verksamhetsberättelse för år 1938. Av densamma framgår att SAC vid årets slut hade 30.552 medlemmar fördelade på 689 lokala samorganisationer - LS. Inom SAC finnes upprättade 5 industrifederationer och departement bestående av följande industrigrupper: Byggnadsarbetare, Gruv- och Metallarbetare, Trävaruindustriarbetare, Tidnings- och tryckeriarbetare samt Textilarbetare. För propagandan är landet uppdelat i 19 agitationsdistrikt med vardera sin distriktskommitté.

SAC har två dagliga tidningar, "Arbetaren" i Stockholm och "Norrlandsfolket" i Kiruna. Dessutom utgives i Göteborg veckotidningen "Arbetare-Kuriren". Två industritidningar utgivas ävenledes samt en månatlig tidskrift "Syndikalismen". Ett särskilt bokförlag finnes även upprättat inom SAC.

SAC:s tionde kongress har hållits under år 1938, vilken hade samlat 146 deltagare från skilda platser i landet. Bland gästerna befunno sig representanter från IAA, Spanien, Norge och Danmark. En rad för vår rörelse viktiga beslut fattades av kongressen.

Under året har en omfattande propaganda utförts. Massor av broschyrer, böcker, tidningar, upprop och manifest ha spridits. En mängd propagandamöten ha hållits. Propagandan har särskilt riktat sig mot fascismen och propagandans syfte har varit att söka göra klart för arbetarklassen nödvändigheten av direkt revolutionär aktion mot den internationella fascismen.

En omfattande hjälpverksamhet för Spaniens kämpande folk har bedrivits. Har under hela året fortsatt med energi. Initiativ på initiativ har tagits och dessa ha lämnat goda resultat.

Vid sidan av den allmänna insamlingsverksamheten ha vissa säraktioner företagits. Så exempelvis mjölinsamlingen och försäljningen av det spanska märket med inskriptionen "Vapen åt Spanien". Mjölinsamlingen inbringade närmare 30.000:- svenska kronor och ställdes till förfogande för "Solidaridad Internacional Antifascista" - SIA. Denna stora internationella antifascistiska hjälporganisation förmedlade sedan mjölet jämte andra inköpta varor till de platser i Spanien där de bäst behövdes. Spanienmärket såldes i cirka 13.500 st. Överskottet å detsamma blev cirka 3.500:- svenska kronor.

50.000:- svenska kronor ha SAC:s medlemmar under året genom omröstning beslutat taga ur SAC:s stridsfond och översända till Spanien.

Den nya Spanienfilm, som SAC erhöll under sommaren från CNT i två kopior, har fram till nyår visats på 165 platser. Åskådareantalet har varit närmare 20.000. Ekonomiskt har filmen givit ett överskott av cirka 11.500:- kr., vilket jämte över 4.000:- kr, som insamlats vid filmföreställningarna, översänts till Spanien.

Allt som allt. Insamlingsverksamheten, anslaget ur stridsfonden, filmen och märket ha under året tillsammans inbringat kronor 151.804:03.

SAC:s medlemmar ha även i stor utsträckning med stor energi deltagit i den stora Spanienkommitténs arbete och insamlingsverksamhet.

Denna senare kommitté är gemensam för de olika arbetareorganisationerna.

Under året ha en hel del lönestrider förts av medlemmarna med växlande resultat. En del av striderna ha dock sönderslagits av de reformistiska organisationerna, vilka göra allt för att söka sönderslå den anarkosyndikalistiska rörelsen i Sverge. Men ständigt ha de misslyckats därmed. SAC har trots allt motstånd fortsatt med sin verksamhet.

SAC:s Centralkommitté,
har hållit sitt årsmöte under dagarna den 7 - 12 april i år. De flesta spörsmål som behandlades voro av mera intern karaktär men en del av frågorna voro av en mera allmän natur, vilka frågor till och med kunna ha internationellt intresse.

En av dem var kampen mot monopolismen som tillämpas av de reformistiska organisationerna, sammanslutna i "Landsorganisationen" - LO. Denna monopolism går ut på att utestänga SAC:s medlemmar från arbetsplatserna och monopolisera arbetet enbart för de inom LO organiserade arbetarna.

Sverge skall ju vara ett demokratiskt land, socialdemokratien behärskar regeringsmakten, men likväl tillämpas likriktningsmetoder som ha en viss likhet med de av Hitler tillämpade metoderna. Rätt för arbetarna att tillhöra den organisation han själv önskar vilja reformisterna inte gå med på.

SAC:s Centralkommitté antog ett uttalande i denna fråga, ett uttalande, som riktade sig mot medlemmarna inom SAC och LO. I detsamma säges bland annat:

"Vi förklara, att SAC alltid kommer att bevara sin karaktär av socialistisk kamporganisation, alltid kommer att vara redo till 100-procentig solidaritet varhelst det gäller kamp mot kapitalism och utsugning och varhelst det gäller strid för socialism och frihet.

I konsekvens härmed är SAC alltid redo till 100-procentig solidaritet med de reformistiska organisationerna i deras kamp

mot arbetsköparedömet. Allt vad SAC kräver för sin solidaritet är, att de reformistiska organisationerna icke betala med organiserat förräderi, att de icke antisocialistiskt monopolisera arbetstillfällena.

På de platser däremot, där de syndikalistiska arbetarna förföljas av de reformistiska organisationerna, mana vi kamraterna att göra motstånd till det yttersta, hävda sin föreningsrätt och sin rätt att som fria människor få sammansluta sig för att verka för de idéer de omfatta.

Vår uppgift som syndikalister är att kämpa för kapitalismens likvidering och socialismens förverkligande, således kämpa mot kapitalisterna. Men om de reformistiska organisationernas ledare påtvinga oss en försvarskamp för vår existens och vår frihet, skola vi inte undandraga oss denna kamp. Också en syndikalistisk arbetare bör ha rätt till arbete och rätt till livet. Vilja de, som speciellt gjort sig till demokratiens riddare, förvägra oss denna rätt, så måste vi tillkämpa oss densamma. Ansvaret för en sådan strid faller icke på oss utan på dem som frambesvärja den."

Den syndikalistiska ungdomsrörelsen
i Sverge arbetar i intim kontakt med SAC. 44 % av dess medlemmar äro för övrigt organiserade i SAC. Förbundet utför ett betydande propagandaarbete, särskilt bland ungdomen. Förbundet utgiver en egen månadstidning, "Storm", vilken sprides landet runt i en ganska stor upplaga.

Ungdomsförbundets kongress.

Under påskdagarna höll ungdomsförbundet i Sverge sin fjärde kongress. 80 deltagare övervoro densamma därav ett 60-tal direkta representanter från ungdomsklubbarna.

I ett av de uttalanden ungdomskongressen gjorde manades till antifascistisk samling. I detta uttalande, vilket klart belyser ungdomsförbundets inställning till detta problem, säges bland annat:

"För Sverges arbetare framstår det som en oavvislig nödvändighet att till det yttersta försvara sig mot fascismen i vilken gestalt den än framträder. Varje kapitulationspolitik måste avvisas, antingen den yttrar sig som reformistisk undfallenhet eller "ultrarevolutionär" likgiltighet för de begränsade friheternas värde.

Även i Sverge representeras det helhjärtade och pålitliga motståndet mot fascismen endast av det arbetande folket, medan däremot alla privilegierade skikt innerst inne äro villiga att paktera med, ja acceptera fascismen, t.o.m. om den representeras av en utländsk erövrare. Att bevara och stärka arbetarorganisationernas självständighet och slagkraft är därför den första betingelsen för en antifascistisk kamp. Arbetarorganisationerna böra emellertid inte isolera sig, utan i stället söka kontakt med alla människor som av humanitära och andra skäl reagera mot det fascistiska barbariet. Därför hälsas också initiativ som Universell Antifascistisk Samling med tillfredsställelse.

Antifascistisk samling är en trängande nödvändighet. Den måste emellertid bli en samling till aktion. Alltför länge har det fått stanna vid allmän och konturlös propaganda. I dess ställe kräves ett konkret och samlande handlingsprogram, för kampen mot in- och utländsk fascism. De syndikalistiska organisationerna ha sedan år tillbaka pekat på en rad aktuella uppgifter, som borde kunna samla alla antifascister. Konsekvent motstånd mot alla försök att binda de folkliga organisationerna, att lägga pressen under censur äro ett par huvuduppgifter av inrikespolitisk karaktär. Effektivisering av den sedan länge beslutade köpstrejken mot fascistst aternas produkter blir ett självklart utrikespolitiskt komplement. I denna verksamhet kunna alla antifascistiska personer och organisationer helt och fullt göra sin insats. Gäller det däremot att tillgripa effektivare åtgärder i kampen mot fascismen - exempelvis transportspärr mot fascistorganisationerna - faller huvudbördan med nödvändighet på de fackligt-ekonomiska organisationerna. Dessa böra besinna sin plikt och sina möjligheter som antifascistiska maktfaktorer.

Antifascistisk samling förutsätter alltid självbegränsning och förståelse, och många gånger ömsesidiga eftergifter. Detta kan emellertid aldrig innebära, att arbetareorganisationerna avstå från klasskampen och offra sina socialistiska mål. Att genom folkfronts- eller koalitionsregeringar överta ansvaret för en bankrutt kapitalism måste spoliera arbetarrörelsen - den starkaste antifascistiska kraften. Lika ödesdigert blir att i antifascismens föregivna intresse stärka en reaktionär statsapparat, vilken ständigt verkat som fascismens vägrödjare. Det är därför ingen verklig antifascism att understödja upprustningen i de demokratiska staterna.

Fascismen blir i allt större utsträckning kapitalismens politiska form. Klasskampen får därför med nödvändighet karaktären av antifascistisk kamp.

Fascismens framträdande har rest väldiga hinder i arbetarklassens väg. Den har emellertid också skapat möjligheter för ett revolutionärt genombrott. När kapitalismen tar fascismens avskyvärda gestalt blir den föremål för den stora folkmajoritetens hat. Genom att framträda som de konsekventaste antifascisterna kunna de revolutionära socialisterna inleda en strid, som leder till kapitalismens förintande."

Syndikalistiska kvinnoförbundet

är den tredje organisationen som i Sverge för propaganda för de anarkosyndikalistiska idéerna. Förbundet är endast ett par år gammalt men räknar redan ett 25-tal klubbar fördelade på olika platser i landet. På en hel del av dessa platser ha klubbarna gjort goda insatser för våra gemensamma revolutionära strävanden.

x x x x

CNT HAR UPPLÖSTS I TANGER.

Våra kamrater i Tanger meddela till IAA att CNT därstädes blivit upplöst av myndigheterna.

Som bekant är Tanger i Afrika en s.k. fristat. Enligt den stormaktsöverenskommelse som underskrevs i juli 1928, vilken trädde i kraft 1929 erhöll Spanien rätt att handhava polisväsendet. I övrigt styres Tanger av en internationell organisation, bestående av 8 konsulära ämbetsmän från de makter som underskrivit traktaten. Den lagstiftande makten består av 26 medlemmar.

I och med England och Frankrikes erkännande av Franco sändes en spansk minister till Tanger, vilken med hjälp av den spanska polisen igångsatte represalier och upplöste arbetarnas organisationer.

De s.k. demokratiska makternas representanter i Tanger ingripa ej. De tillåta att friheten slås ned. Ändå säga de sig söka hävda frihet och demokrati.

Friheten kan endast värnas av den revolutionära arbetarklassen. Garantin för friheten ligger i den styrka våra organisationer ha och den aktionskraft de utveckla. Det är detta som arbetarna i alla länder måste få klart för sig.

x x x

NY TIDNING PÅ CUBA

För något nummer sedan meddelade vi i IAA:s Presstjänst att kamraterna på Cuba planerade att starta en ny tidning: "Rumbos Nuevos". Första numret har nu kommit oss tillhanda. Vi lyckönska våra kamrater, och hoppas att tidningen kommer att spridas i en stor upplaga. Vi förvänta även att allt göres att få till stånd en sektion av IAA på Cuba.

x x x

M E X I C O.

För någon tid sedan avsände IAA:s sekretariat en skrivelse till Mexico, vari våra kamrater därstädes uppmanades att vidtaga åtgärder för att söka reorganisera IAA:s sektion därstädes. Densamma hade för något år sedan spolierats, huvudsakligast på grund av politikernas intrigspel.

Av tidningen El Obrero Internacionals marsnummer, vilket nyss kommit oss tillhanda från Mexico framgår att vissa åtgärder vidtagits för att söka förverkliga uppmaningen från IAA:s sekretariat. I ett upprop som är infört i tidningen framhålles bland annat:

"Morelis internationella grupp har ansett det nödvändigt att inbjuda alla anarkistiska kamrater. IWW-anarkosyndikalister och individualister, att hålla ett landsmöte för att studera och lösa alla de problem som beröra vår rörelse liksom också inrikta vår kamp efter mera precisa linjer och i överensstämmelse med situationen. IAA har vänt sig till oss, och för oss påpekat nödvändigheten av att rekonstruera våra kadrer. Kamrater i Mexico: För det ändamålet vilja vi med känsla för ansvaret för våra vänner framhålla nödvändigheten av att bilda en kommitté som åtager sig uppgiften att formulera en kallelse och påbörjar de förberedande arbetena. I förhoppning om ert solidariska svar sända vi er vår solidariska hälsning."

I en skrivelse till IAA framhålla kamraterna att reformismen alltjämt råder inom arbetarnas organisationer i Mexico, men de anse att detta tillstånd inte kan fortsätta länge till. Den verkliga arbetaren, som inte har något gemensamt med ledarna, vilka njuta av sina lukrativa befattningar, lever missnöjd men är vilseledd, förbannande sitt öde, sin olyckliga ställning.

Vi hoppas att våra kamrater i Mexico skola vara i stånd att reorganisera vår rörelse därstädes. Arbetarmassorna måste erövras för vår kära IAA.

x x x x

E N G L A N D.

Anarchist Federation of Britain, vilken organisation står i förbindelse med de anarkistiska grupperna i England har beslutat att från och med april utgiva en månatlig informationsbulletin. Första numret har kommit oss tillhanda. I en skrivelse till oss meddelas att "Bulletinen" kommer att månad för månad redogöra för de anarkistiska gruppernas i England verksamhet. Den kommer dessutom att redogöra för de frågor som framförts för diskussion inom rörelsen i England. Även kommer att omnämnas viktigare beslut inom federationen.

x x x

A R G E N T I N A.

Razzian vid postverket.

Generalstyrelsen för postverket i Argentina har utfärdat en lista över de publikationer med "extremistisk tendens", vilkas cirkulation per post har förhindrats av styrelsen. Enligt vad "La Protesta" i Buenos Aires meddelar, finns på denna lista ingen fascistisk tidning eller tidskrift, hur "extremistisk" den än är. Men däremot återfinnas på denna lista bl.a. följande publikationer: "La Protesta", "L´Adunata del Refrattaria" som utgives i New York, "El Andamio", "El Pintor" och "Espana Nueva" i Chile. Dessutom återfinnes där en publikation av katalanska regeringen, "Communicat de Prensa" och åtskilliga dagliga tidningar i Barcelona. Varje månad förstör det argentinska postverket ett ofantligt antal arbetartidningar på grund av en speciell lag, som riktar sig mot "kommunistiska" publikationer.

Anarkistiska ungdomsförbundet i Argentina -

Allianza Juvenil Anarquista - sänder i en skrivelse till IAA sin hälsning, samt erinrar om sin existens, man upplyser om att förbundet inte är anslutet till någon organisation för vuxna, samt meddelar vidare att de på allt sätt söka att vinna ungdomen till ett energiskt arbete för de revolutionära idéerna.

Vi sända vår hälsning tillbaka. Ungdomens organisering i den anarkosyndikalistiska rörelsen är en av våra främste uppgifter.

x x x

B R A S I L I E N.

Revolt inom det kommunistiska partiet.

Distriktskommittén för distriktet Sao Paolo av Brasiliens kommunistiska parti, vilket räknar de mest aktiva elementen av de kommunistiska militanterna i detta land, har brutit sina relationer till Moskva. Sedan sex månader har en kris gjort sig märkbar inom Brasiliens kommunistiska parti. Distriktskommittén för Sao Paolo anklagar Moskwa för att ha kapitulerat inför kapitalisterna och imperialisterna i allmänhet, och i synnerhet i de halvkoloniala länderna i det latinska Amerika. Speciellt har det kommunistiska partiet enligt de brasilianska militanterna totalt svikit kampen mot den nordamerikanska imperialismen.

De fronderande kommunisterna i Brasilien förklara att Moskvas politik har försvagat arbetarklassen i alla länder. Denna "politik för hjälp åt bourgeoisin i stället för en proletär klasspolitik" har endast haft till resultat att fascisternas internationella inflytande ökats och även deras nationella positioner ha stärkts.

Sao Paolo - kommunisternas upprop förklarar att dess undertecknare "avbryta alla organiska förbindelser med byråkraterna i Moskva och dess agenter i utlandet." Dessutom säger kommittén att den förbereder en landskongress av alla politiska grupper av den brasilianska arbetarklassen för att "skapa en ny grundval för den brasilianska arbetarklassens revolutionära avantgarde."

Vi konstatera med tillfredsställelse detta nya symtom på den auktoritära kommunismens sönderfallande i det latinska Amerika, sedan den så länge bekämpat de revolutionära syndikalistiska rörelserna idetta land. Och vi hoppas att denna situation på samma gång betyder en pånyttfödelse för den direkta aktionens taktik hos det sydamerikanska proletariatet.

x x x

F R A N K R I K E.

Jover frigiven.

Kamrat Jover, en känd militant inom CNT och befälhavare för en armékår under kriget i Katalonien, hade satts i fängelse i Perpignan för brottet att ha "överträtt order om utvisning från Frankrike", vilken anklagelse vilat över honom sedan tolv år. Domstolen i Perpignan har nu frikänt honom, men dömde honom i stället till fjorton dagars fängelse därför att han vid häktningen innehade några revolverkulor.

x x x

C H I L E.

Folkfrontens triumf och fascismen.

I föregående nummer av vår Presstjänst offentliggjorde vi några resolutioner från vår nya chilenska centrals kongress. I dag skola vi ge en analys av det inre läget i detta land. Den är författad av kamrat Hector Villegas, en av de mest kända kämparna i vår rörelse i Chile.

De utdrag som vi publicera härstamma från en artikel som varit tryckt i tidskriften "Programa" i Mexiko i mars 1939.

En samvetsgrann analys av det politisk-sociala perspektivet i Chile skulle göra det nödvändigt att framställa Chile som ett relativt industrialiserat land med en långt framskriden kommersiell utveckling och koncentrerat storgodsvälde samt med en oerhörd politisk och militär apparat.

Proletariatet förfogar över fackliga organisationer, oavhängiga av politiska partier, av vilka det socialistiska är numerärt starkt och omfattar doktrinära element, vilka samtidigt äro härdade i de sociala striderna. Detta parti kunna vi kategoriskt beteckna som doktrinärt socialdemokratiskt, fast det är ett ungt parti, som kom till genom en kupp. Det saknar dock den klassiska socialdemokratins fördomar och har karakteriserats som "trotskistiskt" av kommunisterna, med vilka det avbröt förbindelserna i början av 1938, för att sedan återknyta dem under folkfrontens fana. Det socialistiska partiet utgör majoriteten inom de proletära befolkningslagren.

Kommunisterna räkna en valmanskår, som tillåter dem att ha en parlamentarisk representation och ha en viss politisk betydelse. Demokraterna äro uppdelade i vänster och höger, men dessa element kännetecknas av sin tvetydighet och förskansa sig bakom förlegade principer.

Anarkosyndikalismen har en framstående betydelse inom den organiserade arbetarklassen, men trogen sina principer har den ställt sig avvaktande och reserverat gentemot deltagande i val - på grund av arbetarnas revolutionära inställning och benägenhet för insurrektion.

Den verkliga högern är samlad kring sina historiska partier, bland vilka räknas också det radikala partiet, som denna gång medtagits i folkfronten, vilken omfattar de radikala skikten d.v.s. den mest reaktionära vänstern under Aguirre Cerda, dess presidentkandidat år 1938.

Nazisterna eller fascisterna av tysk typ ha sedan några år varit organiserade i ett föga talrikt parti, men detta har varit arbetarnas fasa. Det har utgjorts av söner till landets tyskar, samt av tyskar anställda inom handeln och industrin. Dess ställning är uppenbarligen oavhängig och den riktar sig lika mycket mot den ultrareaktionära bourgeoisin som mot proletariatet.

I slutet av år 1937 framträdde på arenan general Carlos Ibánez del Campo, Chiles diktator 1927 - 1931, som hade för avsikt att påtruga folkfronten sin kandidatur, år 1938. Hans anspråk stöddes av det kommunistiska partiet, men avvisades av majoriteten av socialdemokraterna. Då Ibánez misslyckades i sin avsikt, drog han sig tillbaka från folkfronten i det han ryckte med sig en liten fraktion av det socialistiska partiet. Det kommunistiska partiet vågade icke motsätta sig det enhälliga avvisandet, som var berättigat, utan förblev folkfronten troget.

I en sådan situation avslöjade Ibánez sin verkliga personlighet och proklamerade sin kandidatur, stödd på nämnda fronderande fraktion av det socialistiska partiet, vilken utgjordes av lakejer, bödlar och karaktärslösa människor från diktaturepoken. För övrigt fick han också nazisternas oreserverade stöd.

Den 5 september 1938 gjorde nazisterna en dristig framstöt, men regeringen nedslog kuppen blodigt, varvid 62 personer dödades. Samtliga dödsoffer voro kända nazistiska militanter, söner av bourgeoisin och medelklassen. Ibánez var invecklad och återtog under trycket sin kandidatur till presidentposten, och nazistchefen gav order om att hans trupper helt och hållet skulle ansluta sig till folkfronten. Här stå visåledes inför en förbryllande paradox: folkfronten hade skapats för att befria folket från nazism och fascism, men år 1938 segrade den medelst nazisternas resoluta och uppriktiga stöd! Enligt folkfrontens taktik skulle man nu kunna hoppas på ett angrepp mot nazismen och fascismen, men det har blivit motsatsen. Aguirre Cerdas första handling var att frigiva de av hans nazistiska bundsförvanter som sutto fängslade.

Och svårligen kommer Aguirre Cerda, som äger stora vingårdar och latifundier, att besluta sig för att vidtaga några eko-

nomiska åtgärder som skada honom själv personligen liksom alla utpräglade storborgare inom hans parti. Och om han på grund av arbetarnas tryck skulle planera några djärva reformer, så skulle dessa framkalla allvarliga svårigheter för hans regering. Å andra sidan - och detta är ett gynnsamt förhållande för fascismen - kan man i Chile inte lindra folkets usla läge utan att skada militären som rekryterar sig bland överklassen, liksom också militärflyget, flottan och den ofantliga kåren av karabinjärer, vilka sluka största delen av landets budget.

Arbetarna äro faktiskt obeväpnade och vapnen befinna sig utom deras räckhåll. En proletär resning i stil med den i Barcelona och Madrid är mycket problematisk. Aguirre Cerda för sin del är långt ifrån att vilja skada den privilegierade kasten, som representeras av den chilenska militären och han står i tacksamhetsskuld till den, enär den respekterat och erkänt hans valseger.

Under lockbetet av en valseger har ett av de mest målmedvetna proletariaten i Amerika låtit sig ryckas med, ett proletariat vars beslut att kämpa nu måste skingras i missräkning och förvirring. Genom folkfrontens seger kommer det att förlora all ledning, om inte de revolutionära riktningarna reagera i tid.

x x x

STÖD IAA:s INTERNATIONELLA SOLIDARITETS-FOND.

Inom varje land måste omedelbart organiseras en omfattande hjälpverksamhet till förmån för IAA:s internationella solidaritetsfond. Massor av revolutionära flyktingar från olika länder finnes, som måste hjälpas.

Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM I, S v e r g e.

--o0§0o--